

ОШ „ЉУПЧЕ
НИКОЛИЋ“

Основна школа
„ЉУПЧЕ НИКОЛИЋ“

ОСНОВАЦ БР. 47

Лист ученика

ОШ „Љупче Николић“ - Алексинац

„ОСНОВАЦ“

Лист ученика
ОШ „Љуље Николић“
Алексинач

РЕЧ УРЕДНИКА:

Добро дошли у још једно издање „Осноца.“ Покушаћемо, као и до сада, да са вама поделимо атмосферу школској живој и пуној дружења, пројеката, радионица, спортиа, литерарних и ликовних радова и наших успеха и доспелинућа. Велику захвалност дујемо свима који су својим прилозима учествовали у реализацији овој пројекта. Надамо се да ћете уживати у читању.

РЕДАКЦИЈА

Главни уредник:
Славица Марковић,
проф. српској језика

Технички уредник:
Слободан Дамјановић,
проф. информатике

Новинари:
Дора Стојковић
Џигора Симоновић
Калина Јовчић
Сара Ђвановић
Најалија Павловић
Андреа Јовановић

ЗАНИМАЈУЋЕ ТЕМЕ И ДОГАЂАЈИ ИЗ НАШЕ ШКОЛЕ

ДИГИТАЛИЗАЦИЈА
СВЕГ СВА
НАРОДНА ТРАДИЦИЈА И ОБИЧАЈИ
ИСКУСТВА ПРОШЛОСТИ-ПОРУКЕ БУДУЋНОСТИ
ТОЈ ГРАД И ЈА
ПОЗОРИШТЕ-УМЕТНОСТ КОЈА ОЖИВЉАВА СЛОВЕ
НЕКА НАША РАЗМИШЉАЊА
ТЕПЕ ПУСАМ О ЖИВОТЊАМА
СМЕЊУЈУ СВОЈЕ СЛОВЕ
ПОНОС НАШЕ ШКОЛЕ
СВЕТ ПРЕД НАМА
НАШИ ПРОЈЕКТИ
РЕПУБЛИЧКА ТАКМИЧЕЊА
НАШИ УСПЕСИ
СПОРТСКИ КУТАК
САОБРАЋАЈ
БИРАТИ ФРАНЦУСКИ
КЊИЖЕВНИ КУТАК
ТАНИФЕСТАЦИЈЕ
ТОЈ ХОБИ
ЗАБАВНА СТРАНА

Адреса редакције: Тихомира Ђорђевић а 10. Алексинач

Е-пошта: osljupcenikolic@open.telekom.rs

Сајт: www.ljupcenikolic.wordpress.com

Телефон: 018/800-109

Насловна страна: Рад Христине Солуновић
из Градске библиотеке посвећен ОШ „Љуље Николић“

Актуелни пројекти

У претходној календарској години реализовали смо десетак пројеката. Поменимо неколико: Интеркултурна мрежа пријатељства, Пројектна настава наших ученика 4. разреда и предшколаца установе „Лане“, Школа за 21. век, Бирам француски...

Тренутно су актуелна три велика пројекта:

1. Дигитализација школе

Реч је пројекту који реализујемо преко Владе РС и Министарства просвете. Исти подразумева „покривање“ целе школе интернет мрежом (жичаном везом и WiFi сигналом). Пројекат је практично завршен и тренутно је у фази тестирања. Овај пројекат је компатибилан са пројектом „2000 дигиталних учионица“ који је такође у завршној фази, а који подразумева дигитално опремање учионица и кабинета.

2. Санација фасаде, крова, столарије и система грејања

Ради се о јавном позиву Министарства рударства и енергетике, а у циљу подизања нивоа енергетске ефикасности. Сагласно том позиву, у сарадњи и уз подршку локалне самоуправе, урадили смо потребне пројекте и пратећу документацију. Као овлашћени представник локалне самоуправе и школе, општински енергетски менаџер је 2. децембра 2019. у писарници поменутог министарства лично предао потребну документацију.

3. Санација сутерена и тоалета на спрату

У сарадњи са представницима локалне самоуправе и ЕУ, пре годину дана покренули смо активности у циљу санације сутерена. Дана, 30. децембра 2019. школу су посетили представник Општине (Марина Солуновић) и пројектант у име ЕУ (Петар Смиљањић). Том приликом прецизирани су радови који ће бити обухваћени пројектом: (1) Израда улазне рампе и лифта за лица са инвалидитетом из школског дворишта (улаз код доње сале за физичко), (2) Довођење сутерена у исти ниво, (3) Санацију два тоалета, (4) Кречење и (5) Израду два тоалета на спрату.

Школа

Волим своју школу и своје другаре,
у школи се смејемо и збијамо шале.

Моја учитељица нас о свему лепо учи,
само ме математика мало мучи.

Да постанемо добри људи, учи нас Јасна
„Поштујте и волите људе“ - порука је јасна.

Школа је моја највећа радост,
у њој почиње наша младост.

Ту се учи, ту се пева
и прва љубав снева.

Уна Радојевић, III-2

ДИРЕКТОР ШКОЛЕ
Топлица Петровић

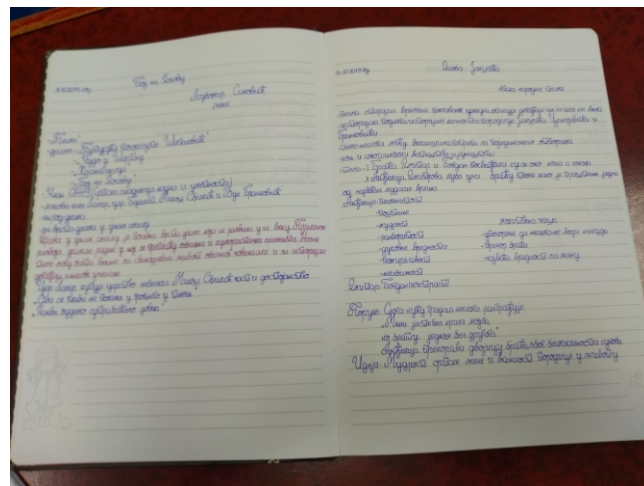
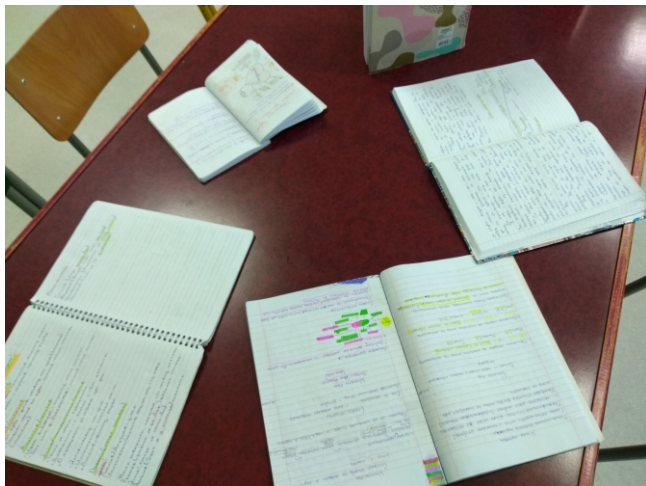
Сара Ђокић, III-2

„Прича о Светом Сави је најдужа прича коју прича српски народ и она вековима не стаје, нити се умара, а нема ни почетка ни краја.“

Матија Бећковић

МЕСЕЦ СВЕТОГ САВЕ – ОСАМ ВЕКОВА ПОСТОЈАЊА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Из године јубилеја у којој је обележено осамсто година самосталности Српске православне цркве, српски народ остварује и даље мисију свог оснивача и просветитеља. Следећи основна Савина начела, успели смо да сачувамо своје историјско биће, очувамо духовност, веру, језик и традицију. У част нашег просветитеља, сетимо се његовог лика и дела кроз ученичке радове и изложбу најлепших ћириличних рукописних свески ученика од 5-8.разреда. Идејни творци и организатори изложбе били су Бранка Крстић, професор ликовне културе и Сандра Ђорђевић, професор српског језика.

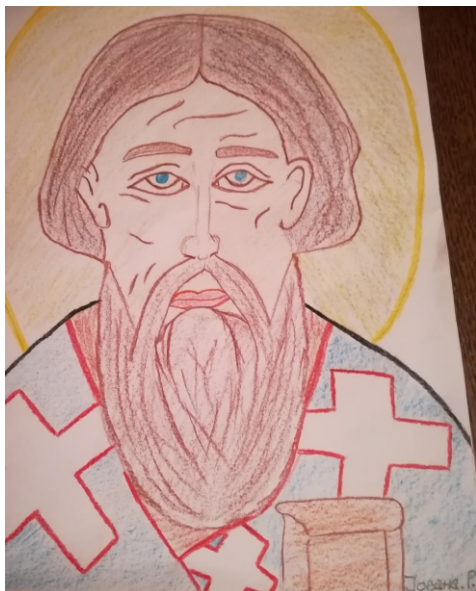
Свети Сава

Свети Сава,
мудра глава,
најстарија школска слава
у књигама старим спава.

Сваки Србин њега воли,
и њему се увек моли
и у њему види спас
који носи он за нас.

Љубав, веру и поштење
за наредно поколење,
то нам рече Свети Сава:
„Само слога Србина спашава“.

Огњен Стојадиновић, III-3

Јована Рајчић, I-1

Није случајно да је један од националних симбола српског народа - јеванђеље. Реч је о добро познатом Мирослављевом јеванђељу из 12в. Убраја се у најзначајније ћириличне споменике српске писмености.

Проектна настава у првом разреду о Светом Сави

Активности пројектне наставе у јануару 2019. године, за ученике првог разреда ОШ „Љупче Николић“ у Алексинцу, биле су посвећене прослави Дана Светог Саве. Учећи о нашем светитељу који је поставио темеље образовања у Србији, прваци су сазнали да је био оснивач српске цркве, али и српски принц, књижевник, дипломата који се сматра једном од најзначајнијих личности српске историје и који се слави као светац. Како би свима у школи показали шта су све научили, ученици првог разреда су уз помоћ учитељица и родитеља осмислили кутак у ком су своје место нашла сва обележја овог свечаног дана. Свако одељење првог разреда дало је свој допринос, тако да се ту могао видети славски колач као и цртежи, стихови и фигурице које су креативне руке ђака направиле.

редакција

Рад ученика првог разреда са својим учитељима

Шта би данас највише разљутило Светог Саву (део писменог задатка)

Да је Свети Сава данас жив страшно би га погодила ситуација на Косову и Метохији. Изнервирало би га то, јер српски народ трпи насиље да би сачувао своје вековно огњиште и своје највеће светиње на Косову и Метохији, да би сачувао душу свога народа. Разљутило би га то, јер српски народ није више слојан, убијају једни друге и то Србији ништа добро не доноси. Због утицаја глобализације ми заборављамо своју културу, историју и веру. Удаљавамо се од наших најзначајнијих личности који су се борили за опстанак српског народа. И за време највећег зла, Срби су били сложни, али данас то није тако. Ми данас заборављамо наше претке и наше корене. Западне силе труде се да будемо оно што нисмо, покушавају да нас отуђе. Разљутило би га то што веома велики број младих бежи из Србије у потрази за бољим животом.

Његов савет би био да поново вратимо веру у боље сутра и да не заборављамо наше претке који су се храбро борили за опстанак српског народа. Требало би да се вратимо својим коренима и окренемо себи и својим најближима.

„Ми смо од господа Исуса Христа примили бесмртну веру. Толики дар да никада не умремо“. (Свети Сава)

Лука Стаменковић, VII-5

Пред иконом Светог Саве

Још као мала сам сазнала за Светог Саву. Први пут сам чула о њему у вртићу на Светосавској приредби када сам глумила златно јагње.

Колико пута сам чула његово име... Увек ме обузме нека чудна енергија, осећам се поносно зато што је он део нашег народа и део богате српске историје. Није он био само историјска личност, већ и великан српске културе и уметности, први архиепископ, али пре свега добар човек.

Стојим у Храму Светог Саве. Гледам у икону. Прво сам приметила светле очи. У њима видим дубину, смиреност и мудрост. Његов поглед као да говори: „Чувам те народе српски!“. Загледана сам дубоко у његов лик. Према њему имам страхопоштовање.

Имам потребу да причам са њим, да му кажем шта се све дешава после њега, после његовог часног живота...

Према њему треба да се управљамо и владамо, јер се он управљао према Богу. Докле год смо на његовом путу, ми смо на добром путу.

Његове црте лица показују мисионара који сваку своју идеју, препуну вере, претвара у дело. Његов ореол сија јаче него икад.

Испред себе као да видим малог Растка који невинно чита књиге и размишља шетајући пољаном. У мојој глави као да одзвањају стихови Алексе Шантића:

"Из ложнице ја устадох,
пред икону дивну стадох
Светитеља Саве,
наше српске славе."

Волела бих да је он ту, сваког 27. јануара, да види како га деца из српских школа величају, како у њему не виде само архиепископа и сина владара, већ и просветитеља, човека који је кренуо путем Божјим, човека који жели да сви ми кренемо његовим стопама. Захваљујући њему, упознајеш и себе и Бога. Ништа не говорим, а он разуме да сам и ја једна од мноштва деце која следи његов култ.

Док се удаљавам од иконе, Сава као да ми говори да треба да идемо путем човекољубља, а његове речи остављају траг.

Митра Богдановић, VII-2

Народна традиција и обичаји

Традиција и обичаји у животу једног народа, поред језика и вере, најпресудније утичу на очувању националног идентитета. Корени многих од њих потичу из наше далеке прошлости.

„Морамо поштовати себе да би нас други поштовали и без знања о себи, не можемо знати ни о другима“.

др Драгомир Антонић, етнолог

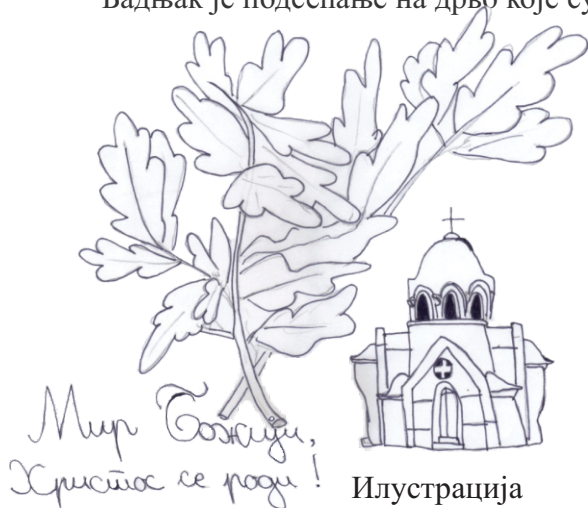
Дан уочи Божића, 6. јануара, прославља се Бадњи дан, а име је добио по „Бадњаку“ – младом церовом или храстовом дрвету.

Пре изласка сунца, на Бадњи дан, домаћин са синовима или унуцима одлази у шуму да сече бадњак. Бира се обично млад и прав церић, а уколико га нема, може да послужи и храст. Стабло церића треба да буде толико да га домаћини могу донети кући носећи га на рамену.

Када одабере одговарајуће дрво, домаћин се окрене истоку, прекрсти, те узима и са источне стране сече бадњак. Кад бадњак донесе кући, усправи се поред улазних врата, где стоји до вечери када се цепа и уноси у кућу.

Шта симболише бадњак?

Бадњак је подсећање на дрво које су пастири донели у пећину како би се Исус загрејао.

Илустрација
Исидора Симоновића, VI-3

Бадње вече

Када падне мрак, домаћин са синовима уноси у кућу: печеницу, бадњак и сламу. Слама се посипа по целој кући, а у њу се стављају слаткиши и ситни поклони које деца траже. Слама је симбол места у којем се родио Исус Христ.

Божично јутро

Обичај је да у кућу долази посебни гост-положајник, који симболички представља мудраце који су пратили звезду и стигли да се поклоне Исусу, одмах по рођењу. Положајник обично од укућана добија неки поклон.

Још један обичај везан за Божић односи се на погачу, односно чесницу. У њу се ставља новчић, а она се, око ручка, ломи на онолико делова колико има чланова породице. Онај ко добије део чеснице са скривеним новчићем, по народном веровању, биће срећан целе године.

Модерни Божић

Иако се у руралним деловима земље, Божић прославља и даље по старим обичајима, у урбаним деловима, прослава овог празника мало је промењена.

Тако се, уочи Божића, уместо бадњака у кућу уноси мала храстова гранчица и мало сламе, те се све то ставља испод славске иконе. Пали се свећа и кандило као симбол огњишта.

Редакција- Извор: spc-novagorica.eu

Вук Карацић о Божићу

„Уочи Божића, пошто се бадњаци унесу у кућу и наложе на ватру, узме домаћица сламе и квочући (а за њом деца пијучући) простре по соби, или по кући, ако нема собе. Послије вечере пјевају и веселе се. Кад ујутру устану, најприје отиде једно те донесе воде, али понесе жита те поспе воду (као полази је) кад к њој дође. Том водом умијеси чесницу и налије ручак, те приставе. Али прије него сједну за ручак, избаце по неколико пушке (тако ујутро рано кад устану), па се онда скупе сви око софре те се моле Богу (држећи свако по једну воштану свијећу у рукама) и мирбожују се, тј. изљубе се сви редом говорећи: Мир Божји! Ристос се роди, ваистину се роди, поклањамо се Ристу и Ристовом ројанству. Отом домаћин покупи све оне свијеће у једну руковет и усади у жито, које стоји на софри у каквој карлици, или у чанку (свакојако жито помешано заједно, у том жити стоје и колачи којекаки), те онда мало погоре, па их угасе оним житом. Оно жито после дају жене кокошима да носе јаја. Кад почну ручати, неки најпре окусе сира, неки печенице, а неки (као по Сријему и по Бачкој) прије свега срчу варенике, али ракије многи не пију први дан за врућице. Око пола ручка устану у славу и ломе колач какогод и о крсном имену, само што нема кољива. На Божић се обично руча с вреће (простре се празна врећа мјесто чаршава, или по чаршаву), и софра се не диже (нити се кућа чисти) за три дана. Први дан Божића нико ником не иде у кућу осим положајника.“

Празник у мом дому

У нашој кући пред сваки празник влада велика узнемиреност. Док мама спрема ручак и поставља сто, мој брат лежи на каучу и гледа телевизију, док ја још спавам у својој соби.

Мама ће, наравно, прво својом виком да ме пробуди, а онда да ми каже како ми ништа не радимо, а да она све мора да ради сама. Гости треба да наиђу, али и они увек касне. Док нам мајка говори шта ће ко да уради, брат и ја већ почињемо да се свађамо. Увек мора да буде збрзано, све упетљано, као клупко канапа. Када се коначно све постави, онда сви будемо још узбуђенији.

Гости су дошли. Ту су ујак, ујна и њихово дете, Данка, која има две године. Тада напетост попушта. Мајка већ прича са ујном тако да не обраћа пажњу на брата и мене, а ми се, наравно, расправљамо око безначајних ствари. Данка улази код нас у собу, носи гомилу играчака и хоће да се игра са мном. Мој пас Бади када је види, сакрије се испод кревета и ту лежи.

Иако је Нова година и јелка у дневној соби је велика и предивна, сви јој се диве, иако смо мама и ја окитиле терасу да све бљешти, ипак није све онако како сам замишљала. Више бих волела да цела породица слави заједно. Иначе је као и сваког другог дана, ништа ново – брату је свеједно, он само легне и гледа телевизију, мајка брине да ли је све како треба, ујна пази на Данку и пушта стално исту песму, а ујак гледа утакмицу.

Док ноћ одмиче, мени је све досадније. Одем код другарица да заједно прославимо. Тамо је музика коју волим да слушам, а и увек се нађе занимљива тема за разговор. Гађамо се кокицама, смејемо се, правимо неред, али пре поноћи ми је већ жао што нисам са својом породицом, двоумим се и на крају се враћам кући.

Одбројавам са мамом. Кад почне ватромет, прво њу загрлим и у сузама јој честитам Нову годину, јер мислим на то како отац више не живи са нама, а она је увек ту и жели да нам пружи све најбоље.

Пошто ујак и ујна оду кући са успаваном Данком у наручју, ми појачавамо музику до краја и играмо, а онда поједемо све слаткише које је мама спремила. И добро ми је као да сам са другарицама.

Тара Пешић, VII-1

Бадње вече у мом дому

У мом дому су се празници одувек поштовали и сваки од њих је уносио посебну топлину и мир. У мом срцу Бадњи дан оставља посебан траг. Целог дана се обављају припреме. Сви смо већ уиграни и свако има свој задатак. Бадњи дан се слави 6. јануара. Рано изјутра, по веровању, мушкарац иде по бадњак. Тада, нас три крећемо са татом у шуму. Тата се прекрсти, помоли за здравље и срећу у породици, а затим исече дрво са источне стране. Обичаји су јако леви, али се много шта и променило због самог начина живота. Наша мама се труди да се доста тога не изгуби. На тај дан се припрема вечерња гозба. У сито стављамо орахе, суве шљиве, смокве и четири црвене јабуке, а на средини је пшеница са свећом. Мама спреми пуно посних јела да би нам трпеза била што богатија. На трпези се обавезно нађе риба која има своју симболику и представља нашег Спаситеља, Исуса Христа. Вино симболизује крв Спаситеља, а свећа-светлост царства Божијег. Са првим сутоном долази оно што нас три највише волимо и заправо читавог дана ишчекујемо.

Оглашава се звоно и мама долази до улазних врата држећи вино и мед у руци чиме свечано дочекује бадњак који тата уноси. Мирис тамјана се шири целом кућом. Кадимо кућу, а онда мама узима сито и почиње да „квоца“, а ми идемо за њом и пијучемо.

Неизоставни тренуци који прате овај празник, посебно кресе ово вече. Иако имамо „неке“ године, све три жељно ишчекујемо тај дан у години који нас везује за породицу и „огњиште“. И није нам тешко да идемо за мамом и „пијучемо“. Ово вече нас посебно зближава и уноси топлину и љубав у наш дом.

Уна Ћудић, VI-4

Божих и Бадње вече

Јануарски дани су у знаку слава и славља, а Дан Христовог рођења уноси посебну радост у домове. Бадње вече и Божић се традиционално прослављају са породицама, а лепим украшавањем свог дома у духу овог празника се још више наглашава ова празнична атмосфера.

Бадњак, слама, жито, суво воће, симболи су Бадње вечери у мом дому, које протиче у миру и веселу најављујући сутрашњи Божић. Сваке године, моја породица и ја смо украшавали наш дом, а уместо јелке, китили бисмо бадњак и то сувим воћем, бомбонама обавијеним шареним украсима.

По веровању нашег народа, слама представља јасле на коме је лежала Христова мајка при његовом рођењу. Од ње, моја бака и мајка праве корпице, гнезда, која затим налазе своја места у кући. За трпезом се углавном, као и сваке године, налазе исте ствари. Ујутру, раном зором Бадњег јутра, мој тата и брат иду по бадњак у оближњу шуму. Разгранат бадњак уносимо у кућу и постављамо га у средишњи део дневне собе. У пет сати, у дворишту алексиначке цркве, заједно са осталим грађанима палимо бадњак.

Увече, седимо сви заједно и уз свечану вечеру, шалимо се и смејемо. Овакви тренуци су посебни и незаборавни. Увек су пуни среће и љубави.

Исидора Станковић, VI-2

Кад слика и реч постану једно

Уобичајен час. Сви смо еуфорични због великог одмора који следи после овог часа. Уморни од физичког седамо у клупе. Све изгледа исто као и увек. „Размислите и наведите најупечатљивија обележја Србије.“, наставница прекида уобичајену атмосферу. Одговори су почели да се нижу: ајвар, шљива, шајкача, Косово, Београд, жетва, музика, роштиљ, Вучић...

Сви изговорени симболи ми се нижу пред очима. Свадба код тетке са трубачима док се кроз шатор разлеже мирис роштиља, родбина из Београда која плаче уз песму „Видовдан“ и пред фајронт, пијани теча са шајкачом на глави и флашом шљивовице у руци, криви власт што је жито слабо родило и жетва била лоша. „Ја знам сва твоја лица, свако шта хоће, шта носи“, прекиде ми мисли дубок глас. Не знам за друге, али знам да Вељко размишља о новој игрици, Лазар је замишљен у свом свету, Вук грицка нокте, Новак још спава. „Еј, пију од туге, од зноја, од муке.“ Знам, то исто каже и мој теча, да пије од муке, и чујем га како пева у дворишту. Моје баналне слике у глави прекидају стихови попут магије:..., *ој, Србијо међу песмама, међу шљивама /ој, Србијо међу људима/ на њивама, /ој, Србијо међу песмама, међу стадима, /ој, Србијо, песмо међу народима.*“

Србија крвари. Војници храбро иду у одбрану, већ уморни и очајни због ситуације у својој отаџбини. Док се боре за нашу државу, у мачванском селу, испод шљиве седи један мали дечак. У време жетве, док му његови родитељи заповедају да се не удаљава од њиве, он седи испод шљиве. Из јелека вади фрулу и свира. Као да и шљиве уживају у његовој мелодији, могу се видети и ноте како лебде у ваздуху, „али боса песмо глуве жалопојке, /кад престају песме, кад почињу псовке?/ Гладна руко, следе јадиковке, /кад ће хајдук буне из тебе да груне?“ Ноте у ваздуху прекрива прашина од јурњава коња. Фрула престаје да свира. Мук. Само се чује глас команданта који гласно виче. „Напред, јуриш!“

„Псовке и псовке, еј, у чије здравље /залуд је орање, залуд је летина?/ Клетве и клетве, за чије је трупло кравље/ набрекла Мачва од жита, отекло Поморавље“... Испред очију малог дечака у једној секунди се створило стотину војника. У тој бици чуо се хитац, у дечаковим ушима најгласнији до тада. Он погледа своју мајку која везује снопове жита, а на њеној кецељи разли се црвена мрља. „Тужна песмо, мајко стара, /брат нам је у тањигама довукао из града/ камену плочу, каменог динара, /за мед нашег зноја, вино нашег рада“. Мали дечак који је некада свирао фрулу испод шљиве, сада седи у блату међу свињама и паткама у лажигама. Нико му више није остао сем мајке Србије која га ноћу покрива тамом док слуша његов тужни глас који из срца пева, а себе не жали. „Ој, Србијо међу бунама, међу шљивама, /ој, Србијо међу људима/ на њивама, ој, Србијо међу песмама у грудима, /ој, Србијо, /буно међу народима“. И док ми се пред очима смењују слике, у грудима ми нешто трепери. Сву безбрижност нашег живљења дугујемо нашим прадедовима што су са истим осећајем у срцу бранили ту исту Србију „међу песмама у грудима“.

И таман кад помислих да ће из ове бујице родољубља у мени настати нека нова песма, наставница рече: „За следећи час понесите прибор и идеје како бисмо на бецу представили Србију. Нека слика говори више од речи о души Србије. Нека слика и реч постану једно.“

Зрр! Звоно ме враћа у стварност и први пут ми је жао што се час завршио. Излазим из учионице, желећи да сачувам овај осећај припадности заувек.

Мирјана Тутић, VIII-4

Лазар Стаменковић, VIII-3

Сара Живић, VIII-3

Мој дека

Особа коју много волим и поштујем јесте мој дека. Он је врло добра особа.

Мој дека се зове Мирослав. Има 63 године. Има браон очи и смеђу косу. Врло је смешан и духовит. Када сам била мала, он ме је највише чувао. Са њим сам волела као мала да проведем своје време. Увек ме је засмејавао и сваке вечери причао занимљиве приче. Сваки пут су биле другачије.

Када дође зима, заједно бисмо правили Снешка Белића. Целу кућу заједно бисмо окитили лепим и шареним лампицама. Дека ми увек помаже у свему. Увек је ту када ми је потребан. Када родитељи мало подвикну на мене, он је увек ту да ме брани. Сваког дана гледамо емисије и занимљиве филмове. Волим да слушам приче из његовог живота. Обожавам да слушам неке занимљивости са његовог посла. Он је радио на железничкој станици.

Мој дека је део мог детињства и одрастања и учинио је много за мене. Он је најбољи дека на свету и њега много волим.

Ксенија Марковић, VI-2

Мој дека

Мој дека се зове Љубомир. Има седамдесет девет година и живи у Алексинцу. Родио се у Тламину и има брата Бору и сестру Стојанку. Такође, има и два сина и троје унучади.

Због тешких времена у којима је живео, могао је похађати само четири разреда основне школе. Има зелене очи и плаву косу. Бавио се пољопривредом, грађевинарством и сточарством. У малој кућици у којој су зидови били од дрвета, а кров од црепа, живела је цела породица. Живео је у малом насељу од петнаестак кућа. Са својим другарима и другарицама из села проводио је детињство играјући се напољу. Као и сви људи у то време са својим братом и сестром чувао је стоку. Служио је војску у Смедеревској Паланци. Одувек је био вредан и ништа му није тешко и дан-данас. Иако је толико стар, дека увек смогне снаге да буде весео и насмејан. Дека је увек ту за мене да ми помогне и да ме развесели.

Много је брижан и осетљив. За мене је мој дека супер-дека и неко кога не бих мењао ни за шта на свету.

Димитрије Стоилков, VI-2

Мој прадеда

Рођена сам у породици Ристић, у којој сам по бакиној линији, имала дивног прадеду кога, нажалост, нисам упознала. У кући је био један стари, седи дека који се звао Жарко. Он је био отац мог деде Љубе, мамин деда. Једини прадеда који је преживео све животне недаће, родио се као седмо дете у селу Горњи Крупац. Родитељи су имали пуно деце, али су сва убрзо умрла. Остала је само Дина, сестра мог прадеде која му је и дала име Жарко, да га заштити од зла, као јарко сунце. Мој прадеда Жарко је имао тешко детињство. На селу су деца тада радила на њиви, чувала стоку и ако имају времена, ишла у школу. Он је био мали враголан, па је успео да заврши основну школу. Причао ми је, док смо седели у топлој собици, да је одувек волео да лети. Зато је уписао школу за пилоте и падобранце, након што је преживео страхан рат. У то време је већ био ожењен и када се родио мој деда Љуба, морао је да се врати кући. Није завршио школу. Немаштина, глад после рата, учинили су своје и он је морао да напусти школу и ради да би породица преживела. Радио је у руднику који је био удаљен двадесетак километара од села. Није се плашио рада, али је убрзо отишао ван земље где је радио исти посао како би школовао мог деду. Вратио се у Србију након десет година тешког рада и повреде. Никада се није жалио да га нешто боли док је за мном трчао и играо се жмурке. Имао је шрафове у нози, па се увек шалио да има златне полуге у нози и да „злата вреди“. Био је вредан и до смрти је радио: обрађивао њиве, виноград, пекао ракију, зидао куће и себи и другима, плео корпе од прућа, бавио се столарством.

Седи косе, зелених очију и милог свеже обријаног лица мазио је децу и причао приче из свог детињства. Збијао је шале и на свој и на туђ рачун. „Децо, запамтите, морате наћи пет минута времена да се насмејете сваког дана. Тако ћете живети дуго“, говорио је и заиста, доживео је деведесету. У мојим мислима је још увек онај његов златни осмех и на њега ме подсећа сваки жарки сунчани дан.

Димитрија Маткић, VI-4

Зима у Србији 1804. године

Ходам кроз неме улице српских села, први снег је спржио траву и сви се враћају кући. Дечији осмех угасио се чим је сунце зашло за планину. Родитељи зову децу на вечеру и сада на блатњавом путу нема никог.

Ујутру се ужурбано спремају и полазе на рад скамењених лица. Од деце која захватају воду из сеоског бунара чула сам причу како рано јутрос, када су сакупљали харач, нови страшина није се покорио дахији, већ је бацио харач поред њега. Запањен догађајем, Турчин је купио новац и у чуду отишао. Нови старешина био је Илија Бирчанин.

Док су одрасли мислили да је луд, да ће се Турци вратити са војском, деци је Илија постао херој.

Те вечери капије су биле затворене, деце није било напољу. Сви су стрепели од дахија.

Рано ујутру спремила сам се и продужила. Јако сунце блештало је о снег као сребро. Следеће село било је Орашац. Људи у Орашцу били су весели, очи су им сијале, а деца трчала около као да их носи ветар.

У Орашцу, на сеоском тргу, најстарији човек у селу препричавао је шта се десило. Он је тихо, промуклим гласом причао о буни и подизању Срба.

Наду и радост Срба није могла да угаси ни цела турска војска. Они никада нису изгубили жељу за слободом, иако као сељаци нису имали много моћи, жртвовали су се и дали све од себе.

Сара Митић, VIII-5

Дмитар Јакшић и Војвода Пријезда на испиту части

Част је једна од оних ствари које се не могу купити новцем. Када се једном изгуби, више се не може вратити. Ако је неко изгуби, заувек је пао у очима других. Нарочито у средњем веку част је била питање живота и смрти. Управо она била је разлог сукоба браће Дмитра и Богдана Јакшића и смрти Војводе Пријезде.

Ликови Војводе Пријезде и Дмитра Јакшића, јунака из народних песама, представљају две потпуне супротности. Дмитар своју жену сматра робом који мора да уради све што му је речено. Посвађао се са братом око коња и сокола, који су притом симболи храбрости, части и јунаштва, наручио братоубиство од своје жене и запретио јој смрћу ако то не учини. Анђелији, својој жени, која му је била једна од најближих, поставио је немогућ избор – да умре или да постане убица, што ме доводи до питања како ли се тек понашао према онима који му ништа нису значили? Она се из тога мудро извукла, али Дмитра то не чини мање немилосрдним или мањим тиранином. Мислим да је он веома лоша особа која све ради само за себе и своје интересе. Дмитар је у овој народној песми приказан као негативан лик који тек на крају схвата шта је изгубио својим поступцима. Сматрам да је добро то што је на крају увидео своје грешке, али ми се не допада што се то десило тек након последњих соколових речи:

„Мени јесте без крила мојега
као брату једном без другога.“

тј. тек након што је изгубио и коња и сокола.

Са друге стране, као његова супротност, у народној песми јавља се лик Војводе Пријезде. Он је веома часна и поносите особа. Турски султан тражио је три његова добра – сабљу навајлију, коња Ждрала и најважније од свих, жену. Међутим, Војвода Пријезда није желео да му да ни једно милом, већ му је рекао да ће морати да их узме силом. Та три његова добра симболизују храброст, част и јунаштво. Када би пристао да их да, то би значило да се предао и да је прихватио врховну власт Турака. Чим му је његова верна жена Јелица рекла да су дошли Турци, он је убио свог коња, да га султан не би јахао и поломио сабљу да је Ме'мед не би користио. У том тренутку читалац очекује да ће и жену убити, међутим, он јој нуди избор – да са њим погине или да буде жена султану. Тим гестом он постаје јунак без мане. Тад се видело колико је он добар човек и милостив господар. Поред тога што би, када би Јелица изабрала да буде жена Ме'меду, он изгубио своју част, ипак јој није ускратио могућност избора. Није желео да је попут тиранина убије, већ је хтео да она сама одабере. Том одлуком охрабрио је Јелицу која постаје јунак једнак свом супругу, скочивши са њим у мутну Мораву. Он остаје запамћен као позитивни јунак великог срца.

Сви ми понекад грешимо, неки се искрено покају и искупе за своје грешке, али се неке грешке не могу опростити. Ма колико нам је тешко у животу, не смемо довести у питање своју част, као Дмитар. Иако се на крају покајао, он је за мене пао на испиту части. За разлику од њега, Војвода Пријезда се показао као прави јунак и прошао овај испит. Исклазао је своју људскост и није насилно убио жену. Сматрам да људи треба да се угледају на њега и његове поступке и да ће тако свет постати много лепше место.

Катарина Барјактаровић, VII-4

Причали су ми о прецима

Врло често, моји укућани, причају о томе како се некад живело. Посебно мој отац зна да сликовито прича о свом детињству које је провео на селу. Очеви преци су живели у једном планинском селу. Он је често, као мали, одлазио тамо и има многе лепе успомене из тог периода. Волим да слушам те приче о нашим прецима.

Татин деда је за време рата био заробљен од стране Немаца и провео је рат у немачком логору. Захваљујући познавању немачког језика се снашао и радио као преводилац. Због такве његове сналажљивости добио је дозволу да се после рата врати кући. Након рата наставио је да се у селу бави пољопривредом, а поред тога добио је позив и да у општини буде преводилац када то затреба. Био је изузетно леп и педантан човек, увек дотеран, прави господин и волео је да чита. У његовој кући, као и на њиви знао се ред. На њиви се радило уз помоћ волова, орало се, сејало и јако су се мучили. Није било механике и технологије, али су се људи дружили и помагали једни другима. Деда је волео кад му долазе унуци. Силазио је у продавницу и куповао разне намирнице којима су се деца радовала. Увече су се унуци окупљали око деде и он им је причао о рату и мукама из логора. Татиној баби су стрелјали оца и браћу, заједно са осталим људима из села, пред њеним очима. Тешке су биле ратне године и они су са тугом причали о тој несрећи.

Створио сам слику у глави како се некада живело и како су изгледали моји преци, захваљујући причама које се преносе са колена на колена. Поносан сам на њих, јер су били вредни и поштени људи.

Алекса Маринковић, VI-5

Митица

У основној школи у Алексинцу, у којој је у окупацији радила бугарска учитељица, био је час „Бугаризирање Поморавља“. Учитељица је ушла у разред, па, после прочитане молитве, села за столом, а и деца је казала да седну. Била је озбиљнија но иначе, а и пазила је да јој црте на лицу буду такве да је деца схвате као љуту. Кад је села и кад су деца села, она је за тренутак очима прегледала децу. Била је настала тишина. У овоме је остала, па је пришла средини прве клупе; рекла је: „Кога прозовем, да изађе, да стане овде пред мене, да ме гледа право у очи, да изговори гласно: ја сам Бугарче, мајка ми је Бугарка и отац ми је Бугарин, сви смо Бугари.“

Кад је ово рекла, узела је штап који је био на столу и вратила се столу, па који је био на врху истрескан од туче деце.

„Изађи ти Митице!“ рекла је.

Митица је затреперио, али прибравши своју децу снагу изашао је. Сузе на очи саме су хтеле поћи, али, како је Митица знао да их не сме показати, неприметну гутао их. Овако је стао пред учитељицу, па га опет прошла дрхтавина. Митица је рекао: „Како да кажем?“ Да кажеш: „Ја сам Бугарче, мајка ми је Бугарка, отац ми је Бугарин, сви смо Бугари; кажи!“

Митица је нехотице погледао у учioniчина врата, па се опет окренуо учитељици. Осетио је као да стоји несигурно, те се почео да намешта да чвршће стоји. Сад пак учинило му се да му очи трепере, а сузе, ако их је гутао очима, почеле су да клизе напоље. Па је осећао и тешкоћу у грлу: чинило му се да му је у грлу некаква грудва, па га дави. Митица се упињао да ову грудву прогуне, али не може. Ипак уста су почела као сама да се крећу, да говоре, и тек су почеле да се просипају из његових уста ове речи:

„Овај... ете... молим госпођице! Ја сам Српче, мајка ми је Српкиња, отац ми је Србин...“

Кад је изговорио последњу реч, учитељичин прут треснуо је снажно Митицу по глави и пребио се. Митица се осетио очајно, па је јурнуо вратима и што је брже могао стругнуо је из школе.

2. октобра у сјају сунца слободе, у ослобођењу 1918. год. два српска коњаника, у наступању са Солунског фронта, јурили су изласку града Алексинца. То они, као први који су ушли у Алексинац, окићени венцима, гоне последњу чету Немаца, која је напустила Алексинац и која ако је тек одмакла путем за Ражње за хиљаду до две хиљаде метара. Уз ова два наша коњаника јурила су и деца па их и претицала и пре њих истрчала су на узвишицу пута, са које се могла угледати чета Немаца како бежи. Угомили ове деце видео сам и Митицу; он је трчао пред свом децом, а видело се да су га сама деца пустала да је први, и Митица је са зајапуреним обрашчићима онако у трчању викао: „Живела српска војска!“

Текст преузела историјска секција из књиге „Из мучних дана за ослобођење и уједињење Јужних Словена“, Тихомира Маринковића

Причали су ми о прецима

Свака породица има своје корене, људе који су преносили породичну историју с колена на колено. Пошто ме је та тема одувек привлачила, тата је успео да задовољи моју радозналост вечерњим причама враћајући ме у далеку прошлост. Мој чукундеда Милан Младеновић је рођен 1906. Учествовао је у Другом светском рату и био је велики борац и прави домаћин. Бавио се пољопривредом, пекао креч и чувао доста стоке. Имао је жену Горицу, сина Живомира и ћерку Живку. Умро је у 76. години, али је за собом оставио потомке. Живомир, мој прадеда, наставио је да води домаћинство, бавио се пољопривредом, али је уједно и неко време радио у руднику. Кажу да је рударски посао тежак и да је то хлеб са седам кора. Имао је супругу Верицу и сина Љубодрага. Љубодраг је мој деда, татин отац и једини је, од свих ових предака, којег сам познавао. Радио је у пекари и био је велики борац у животу. Умро је у 56. години после дуге и тешке болести.

Надам се да ће се историја наставити и да ће исто, неко у блиској будућности, писати о нама.

Урош Младеновић, VI-4

Илустрација
Исидора Симоновића, VI-3

Постанак Алексинца

Прво научно друштво у Србији основано је 1841.год. у Београду и звало се „Друштво српске словесности“. То друштво је у више махова упућивало апел народу и управним властима кнежевине Србије: да истражују, окупљају, описују, чувају и достављају му податке о прошлости и споменицима српског народа и српских земаља. Одазивајући се једном таквом позиву Друштва српске словесности Гаврило Протић-секретар Ђумрука алексиначког (царинарница), забележио је 1851. године о постанку и имену вароши Алексинца следеће: „Стари људи казују да је у старија времена главни пут од Ниша за Београд ишао поред Обле Главе (планине) и села Вакупа, Суботинца и Краљева, а то је, одприлике, на пола сата даље од садањег Алексинца к Бањи. Где је садањи Алексинац није било ниједне куће, нити је овуда какав пут ишао, него је ово место густим обраслим лугом (било). И сад се виде поред пута, идући у Бању, развалине амама турског-у пољу сниже села Краљева. Сва околина око овог амама зове се Стара Паланка. Овде је по казивању старих људи седио неки ајанин (заповедник места), именом Усеин-ага, и имао је близу овог амама своју собствену кафану у којој је обитавао“.

„Код овог ајанина, наодио се је неки буљукбаша (старешина чете војника)-Алекса. Седећи једно вече овај ајанин са Алексом у кафани, чује се из оближње шуме гди га неки по имену зовне, рекавши напослетку, под чем му се нико не одзове: Усеин-ага, шта си се ућутао? Што не говориш? -Скоро ћемо се у очи погледати Ово је био неки ајдучки арамбаша, као што се сам казао“.

Турчин сад рекне Алекси: „Море, Алекса, да ми ухватиш тога арамбашу, или жива или мртва; Тако ми Дина (Бога), даћу ти што заиштеш од мене“. Алекса, лаком на обећања Турчина, потруди се својски и некако увати овога несретног арамбашу, те га преда српске крви жедном Турчину, који га, близу своје кафане жива наколац набије, рекавши му: „Ха, бре, крмче, хајде сад у очи да се погледамо.“ Арамбаша, сироме, на највећим мукама вређајући Турчину најмилије, само да би што пре убио, умре као мученик на коцу, а Алекса за ову велику услугу добије многе поклоне од Турчина. Најпосле, Алекса још заиште, да му исти Турчин дозволи близу утока реке Моравице у Мораву, гди садањи Алексинац лежи, луг окрчити, разорати и коју њиву себи начинити, које му буде одобрено.

И тако он - Алекса - начинивши овде више њива, направи себи и кућу и насели се; од ког Алексе и њиови наследника, назове се ово место Алексинац. На овај начин је настао први почетак нашег Алексинца, који даје надежду да ће по времену бити важна тачка наше сувоземне трговине између Турске и Србије, због чега је он и сад доста знатно и чувено место“.

Историјска секција са Зораном Стевановићем, проф.историје
„Алексинац и околина“ др Бранко Перуничкић, Београд,1978.

Потера за пејзажима

Летње поподне, седам у ауто поред отвореног прозора, јер волим да ми топао ветрић мрси косу. Кренула сам са породицом до Горњег Адровца, родног села моје баке.

Још увек смо у граду, осећам топао ваздух и мирис ужареног асфалта. Пролазимо мост на Моравици, плиткој бистрој речици. Видим два пса како се купају, трчкарају и понеки пут спотакну о неки камен који је мало већи. Видим и један старији пар који седи на једној полуполомљеној клупици.

И Морава није више она дубока река, већ је сада јако плитка. Рибари са великим, зеленим, гуменим чизмама стоје и чекају неки добар улов. Морам да затворим прозор јер ми улећу неке ситне мале црне бубе.

У Житковцу је велика гужва, има много аутомобила. Села Прћиловица и Доњи Адровац су јако слична. Пруга се и не види од траве која је израсла између белих ситних каменчића који се налазе поред саме шине. Коначно скрећемо ка Горњем Адровцу. Пут је шарен од пукотина, а у тим пукотинама је израсла зелена трава. Пролазимо испод старог надвожњака и већ осећам пријатнији ваздух.

Разлистано дрвеће још више сужава пут. Из жбуна нам излеће мали фазан, који, нечим између невештог лета и пијаних корака, прелази на другу страну. Одмичемо све више и више. Има пуно ливада и дрвећа, а људе можемо ретко срести.

Улазимо у село. Скоро свака кућа је напуштена. На капијама се налазе ланци са катанцима, или дрвено пруже уплетено око оградe да се не би срушила. Кровови су прекривени маховином, која црепове боји у браонзелену боју. А тамо где има људи, дворишта су пуна животиња које се налазе поред чесме, прекривене дречава зеленом маховином.

Испред пролази стадо оваца. Јагњад скакуће и не прати баш своје стадо. Један онижи човек их скупља и склања у страну да бисмо ми прошли.

Стајемо испред једне велике капије и осећам тај чист ваздух. Гледам како сунце више није жутозлатне боје, већ наранцасте. Гледам у цркву Свете Тројице како њени златни крстићи светlucaју на сунчевим зрацима. Осећам се јако пријатно и лепо.

Дуња Стефановић, VII-3

Мој град

За мене градови нису само високе зграде, улице, старе напуштене куће. Град – то су сви моји пријатељи, успомене, мој дом.

Срећна сам зато што живим у граду у којем сам рођена. Рођење је спона која повезује град и човека заувек. Може се рећи да смо мој град и ја одрастали заједно. Прво је то био мој дом и двориште, затим улица и друштво из комшилука; онда је мој град порастао до предшколског, па до школе. И мој град наставља да расте и расте.

Шетајући, сваког сам дана откривала нова места. Једно од најомиљенијих, још од малена, била је Брђанка. Иако више нема оног великог игралишта, мени је она увек лепа. У пролеће дрвеће обуче своје зелене лепршаве хаљине, а у зиму бели прекривач покрије и ушушка цео парк. Мир и тишину мог града често ремети птичији цвркул, а онда их надјача звук црквеног звона који преплави читав град. Тај звук наљути псе, па се и они придруже том необичном хору. Ту се ушуњају и школска звона, уз која се уче прва слова, уз која се расте.

Још увек свима недостају оне дивне липе у главној улици које су својим великим зеленим крошњама давале посебан изглед граду. Не знам да ли ми је више жао липа или мог тате коме оне заиста недостају. Понекад, док шетам, пожелим да постанем уметник и све оне старе фасаде зграда и кућа обојим веселим бојама и осликам. Мој град сада има ново одело. То је широка главна улица која смелим погледом гледа у будућност.

Сигурно је да у свету има много већих, лепших, интересантнијих градова, али само један биће увек мој град - Алексинац.

Магдалена Вељковић, V-4

Нова улица и сећање на старе липе

Између новог и старог тешко је бирати. Ново је нешто скроз другачије, нека изненадна промена у нашим, морам признати, монотоним животима, док старо буди неку врсту носталгије и недостајања, сећања на старе успомене. Није лако заменити нешто старо, као непотребно, за ново јер нам је то старо неретко будило смешак и сећало нас на никада заборављене успомене.

На нову улицу гледам као на место за стварање успомена са пријатељима, рођацима и породицом. Она често буди моју машту.

Размишљам о возњи ролера и бицикле са братом и сестром или најбољим другарицама. Кад падне мрак често замишљам како ће засијати уличне светиљке попут гомиле звезда на небу. Привући ће инсекте који само траже место да се угреју. Просто једва чекам да видим како ће изгледати празнична расвета. Цела улица биће блистава и сјајна и будиће у људима празнично расположење. Они ће шетати насмејани ширећи даље своје осећаје. Лепо је што су се сетили да посаде нове саднице дрвећа и самим тим усадили нове животе у наш мали град. То малено дрвеће већ ће за пар година порасти и пружити нам готово исто што и старе липе. Танка стабла младог и неживљеног дрвећа постаће место за одмор и разоноду. Деца ће им се највише радовати када се летос, после поподневне шетње окупе испод дрвета и једу сладоледе, а чим дође јесен, скакаће по опалом лишћу које шушти сваким својим скоком.

Поред свега тога, ипак постоји и лоша страна нове улице. До прошле године, у главној улици биле су липе старе око 30 до 40 година. Никога нису дирале нити су коме желеле зло. Само су живе свој уобичајени живот не дирајући никога. Њихове уздигнуте гране весело су дочекивале ласте у пролеће када се врате с југа. Имале су дебела стабла иза којих су се деца скривала док су играла жмурке. Одрасли и старији људи често би се одмарали у хладовинама липа. Оне су их сећале на детињства проведена у игри и са породицом. Будиле су децу у њима. Сећам се и сама како ме је тата водио у свакодневне шетње када сам била мала и учио разне ствари о животу. Тада сам се осећала срећније и безбедније. Те липе које наизглед ничему нису служиле чувале су бројне тајне несташне деце. Као да је ту увек био неко на кога могу да се ослоне и коме могу да се пожале кад се родитељи наљуте на њих. Међутим, пустиле су превелико корење и бетон је почео да се диже. Постале су прилично нестабилне и могле су да падну. Самим тим би, иако ненамерно, повредиле пролазнике. Сигурна сам да није било лако посећи то велико дрвеће јер и оно спада у жива бића. То је као да је некоме прерано одузет живот. Једноличан, али живот. Било је тешко гледати дрвеће како недужно и беспомоћно пада. Његове гране су се тужно спуштале на земљу, као по, против своје воље, увежбаној кореографији.

Нова улица биће лепа, али сећање на старе липе заувек ће живети у мени уз све тренутке проведене поред њих. Та посечена стабла која су пружала мир, слободу и спокој људима неће се вратити, али ће њих покушати да замене (иако помало неуспешно) нове саднице поред којих ће људи стварати успомене.

Катарина Барјактаровић, VII - 4

На измаку 2019. Алексинац се може похвалити успешно изведеним Фестивалом првоизведених представа на коме су се представила позоришта из Ниша, Београда, Крушевца, Крагујевца, Бања Луке, Вршца. Посебно задовољство нам је пружила млада глумица Маја Јовановић која је добила награду „Душан Дука Јовановић“ и проглашена најбољом глумицом. С поносом можемо да кажемо да је Алексинац изнедрио нове младе глумачке наде Мају Јовановић и Катарину Орландић које су своје прве ђачке дане почеле у ОШ „Љупче Николић“. Као бивше ученице пристале су да дају интервју нашој новинарки Калини Јовчић, ученици VI-4 разреда.

Интервју са глумицом Мајом Јовановић

Задовољство ми је што сам Вас упознала, поготову што сте наша суграђанка и што се бавите послом који је мој сан. Релативно скоро смо имали прилике да Вас видимо на Фестивалу првоизведених представа у Алексинцу. Какав је осећај када у свом родном граду међу мноштвом глумаца добијете награду „Душан Дука Јовановић“ и будете проглашени за најбољу младу глумицу?

-Велика је част играти пред својим суграђанима, пријатељима и породицом.

Као бивша ученица наше школе ОШ „Љупче Николић“, а данас успешна млада глумица, каква су Ваша сећања на ђачке дане?

-Сећам се да смо генерација која је била дисциплинована и креативно бунтовна у исто време. Поштовали смо правила, али смо и стварали нова преко којих смо изражавали своју креативност. Памтим и рецитаторска такмичења на којима је учествовала моја сестра Миљана, па сам желела да се опробам и ја. Да ли се још од тада могао наслућивати Ваш избор професије?

-Могао је, али је мој живот након основне школе отишао у другом смеру. Након завршене ниже музичке школе желела сам да се бавим музиком па сам уписала средњу музичку школу и касније соло-певање. У четвртој години сам ипак, почела да се припремам за пријемни испит из глуме и на крају и уписала Академију драмских уметности.

Шта тренутно играте у позоришту?

Тренутно завршавам на представи „Лавина“ Стевана Бодроже. Играм у више представа које се налазе на репертоарима неколико позоришта.

Каква улоге Вам леже?

-Тежим да се опробам у више различитих улога и да мењам жанрове. Волим када је нешто моја супротност, па морам да се помучим како бих постигла резултате.

Шта је за Вас глума? Љубав? Посао? Игра?

-За мене је глума нешто што је у мени, нешто што ме испуњава и чини срећном.

Коју улогу бисте желели?

Волела бих да играм у античким трагедијама, јер су оне извор позоришта и могу пружити неописив осећај и код публике и код глумаца.

Који глумци су оставили највећи утисак на Вас?

-Има их пуно, али неки од њих су: Милена Дравић, Мира Ступица, Небојша Глоговац, Зоран Радмиловић, Оливера Марковић.

Шта бисте за крај поручили садашњим ученицима ове школе?

Желим да поручим да не одустају од својих жеља и снова, ма какви они били. Треба срећу да траже у малим стварима, да не схватају ствари олако и да, пре свега, буду добри људи.

Интервју са Катарином Орландић

Када је почело Ваше интересовање за глуму?

-Од малих ногу сам имала склоности ка глуми. Развијала сам глумачке способности и неговала тимски рад кроз песму, игру, плес, тренинге,... Све то се касније, када сам уписала Академију, испоставило као добра основа за мој даљи глумачки развој.

На кога сте се угледали када сте почели да се бавите глумом?

-Само на себе, своје идеје и машту. А ако мислите на узор у глуми ко ми је био, ту бих издвојила глумачке диве: Изабел Инер, Мерил Стрип, Викторију Абрил...

Ко је имао највећи утицај на Ваш рад када сте започели каријеру као млада глумица?

-Дефинитивно су то моја породица и део фамилије. Без њихове подршке не бих успела.

Какве улоге Вас привлаче?

-Оне у којима могу сваку честиту лика да осетим и да се поистоветим с њим.

Где можемо да Вас гледамо?

-Тренутно ме можете гледати у улози Фриде Кало у представи „Ја сам птица, ја сам све!“ која је на редовном репертоару у Театру Вук у Београду као и у реперформансима Марине Абрамовић: „Imponderabilia“, „Work relation“, „Relation In Time“, „An Artist's life Manifesto“, „Art must be beautiful, artist must be beautiful“ у Музеју Савремене уметности у Београду.

Колико је важан „тимски рад“ у извођењу представе?

-Тимски рад је најважнији током припрема и током извођења представе. Без тимских рада нема продуктивности. Најбитније је да слушамо једни друге, да се пратимо, сарађујемо, договарамо, допуњујемо, заједно маштамо.

Да ли Вам се деси да имате трему на позорници?

-Не, нисам тремарош и углавном на сцени држим ствари под контролом. Присебност је моја јача страна.

Како се опуштате након напорних проба и представа?

-Медитирам, имам методе за релаксацију духа и тела. Природа, вода, мир и тишина су моји најбољи партнери током релаксације.

Постоји ли неко дело које највише волите да гледате, али и да играте?

-Да, то су свакако на првом месту филмови Ларса Вон Трира, Алехандра Инаритуа, Педро Алмодовара...

Има ли импровизација на представама?

-Наравно, представа је жива ствар и увек се могу десити непредвидиве ствари тако да тада импровизација ступа на сцену. Међутим, увек тежим ономе што је већ договорено и постављено јер сматрам да је обиље импровизација на сцени одлика дилетантизма, сем ако импровизација није унапред договорена или је неопходна.

У ком сте се костиму и улози осећали најудобније?

-У костиму Фриде Кало, дефинитивно.

Шта је сан сваког глумца?

-Шта је сан сваког глумца не знам, али свој не бих откривала.

Шта бисте поручили онима који се желе бавити глумом?

-Да следе своје снове, да верују у себе, упијају знања, развијају и негују своје вештине и да што пре науче да филтрирају добронамерне и злонамерне савете.

новионар Калина Јовчић, VI-4

(Не)Верујем у љубав

Ах тај сјај...толико јако сијају. Погледом прелећем с једне на другу, прелепе су. Љубав им даје ту неописиву нежност и тај блештави сјај. Воле се. Једино оне, на вечерњем пригушеном небу тамне боје, сијају јаче од осталих. Седим на хладним, промрзлим степеницама и посматрам две најсјајније звезде на далеком небу. Размишљам о љубави. Најједном, једно необично питање: „Верујем ли ја у љубав?“

Размишљам, али не добијам ни један конкретан одговор. У дилеми сам. Али зашто? То је питање као и свако друго, а и одговор би требало да је једноставан - да или не.

Сећам се једне приче коју ми је дека причао када сам била мања. У младости, упознао је једну девојку. Засвиђала му се и привукла му је пажњу, након чега је уследио онај добро познати осећај у стомаку. Дружили су се у почетку, али временом су се заволели. Како он каже: „Сви, па и сам Бог, завидели су нам!“ Њихову љубав је представљао као нешто невероватно и лепо, нешто што је потребно сваком човеку, али: „Све што је лепо, кратко траје.“ Након што је родила мог оца, отишла је. Судбина је умешала своје прсте. Мој дека је дуго патио за њом, пати и сада. И сваки пут када ми прича о томе, могу препознати по коју слану сузу пуну бола и патње. Због ове приче не знам у шта тачно верујем. Људи кажу да је љубав најлепше осећање које човек може осетити. С једне стране прелепо и нестварно, с друге бол и патња.

„Сара“... Из сањарења, у реалност ме је вратио промукли глас моје мајке. Нисам добила одговор на сопствено питање. Можда, некада у будућности...

Сара Савић, VIII-2

Љубав, вечита инспирација

Кад год бих читала песме о љубави и заљубљивању, наишла бих на стихове о лептирићима у стомаку, миришљавим ружама и наивним, али неодољивим погледима.

Љубав, као појам и као инспирација звучи дивно, али љубав је потребно живети. Где су све оне љубавне муке и патње које нас остављају будне до касно у ноћ, сломљене, са милион мисли у глави? Милион питања, ниједан одговор. Зар није чудно како само једна особа може да направи толики хаос у глави? Мада, то је прилично леп хаос са предивним очима и још лепшим осмехом.

Када би људи само знали како је то живети за љубав! Она је вечна, али се живи у тренутку, и то је њена највећа чар. За њом се може и мора трагати и чувати је, са њом се може летети и падати. Као што она инспирише нас, и ми можемо инспирисати друге да се надају, да покушају, да осећају...

И баш зато, што живи са нама у тренутку, љубав је инспирисала и инспирише рађање бесконачно различитих уметничких дела. Нека су, као што је и сама љубав, тако топла, радосна и умилна, а нека препуна неке туге, сете, бола....

Иронично је како је човек и из највећих љубавних патњи могао створити уметничка дела којима се сви дивимо, али је и чудесно како се човек увек, и изнова, враћа својој вечитој инспирацији.

Петра Илић, VIII-2

Љубав вечита инспирација

До пре само годину дана, и даље сам осећала потребу за барбикама и сукњицама...али сада, као тинејџер, осећам да се много тога променило. Редовно ме одрасли питају да ли имам симпатију, да ли је са мном све у реду, а да не помињем чињеницу да су ме родитељи и за први пољубац изрешетали... И тако, пре неколико вечери, седимо за столом моји родитељи и ја. Гледајући у једну тачку упитих:

- Мама, шта је то љубав?

- Видиш мене и тату? Е, то се, драга, зове љубав! - насмеја се мама.

- Да, али...како је све то отпочело? И одакле ти уопште тата западе за око - намигнух јој. Она се насмеја, а тата се прво постиде, па дигну обрву. Најзад, начуљисмо уши, и почесмо слушати мамину причу.

Све је почело осамдесетих, када смо још у пеленама били. Родитељи су нам се дружили, па самим тим и ми. Наравно, тада међу нама ничега није било - твој отац ни причати није знао - гласно се мама насмеја.

- Е, па није баш тако било - постиде се тата, а онда и он прасну у смех.

- Дедер па ти, пусти ме да наставим...и тако, знали смо се посвађати, али све мање и мање како смо расли све већи и већи. Када је мени било 15, а њему 17, тачније 1997. године, започели смо нашу везу. Прошли смо заједно и сито и решето, нарочито за време бомбардовања, када је твој оцу живот умало кроз прсте прошао. Али ето, Богу хвала, и то смо преживели и наставили нашу љубавну авантуру. Добили смо тебе и твоју сестру, и сада имамо још два нова путника на нашем љубавном ролеркостеру. Кроз широк осмех, мајка и отац ме чврсто загрлише, а ја, ето, стиснух зубе, не бих ли заплакала.

Моји родитељи су моји најбољи пријатељи које ни за шта не бих мењала. Гледајући на све кроз шта је њихова нераскидива веза прошла, добила сам једну злата вредну поруку - ако у животу не нађем човека као оног који моју мајку чува као мало воде на длану, љубав ми и не треба - њихова прича ће ми бити вечна инспирација.

Сара Живић, VIII-3

Генерација 21.века

„Ако може он, могу и ја“
храбриш се тиме,
али у друкчијем контексту
спомињаће ти име.
На почетку забавно је,
ту дилеме нема,
али самом себи ствараш
гомилу проблема.
Мајка кући јеца,
суза сузу гони:
„Повукла га деца,
за све су криви они.“
Отац у кафани,
лице мокро од плача
покушава да скрије,
али бол је све јача.
У чему су погрешили
питају се они,
шта су Богу згрешили,
па их туга гони.
Он живот живи ноћу,
дању само спава,
доказати вам само хоћу
да је секта мука права.
С наркоманима се дружи,
поверава се својој браћи,
али тај пут све је дужи,
а његов живот све краћи.

Лука Нур, VIII-5

Интервју са својом маленкошћу

Знате ли оне ноћи када лежите у кревету и бесциљно гледате кроз прозор? Када имате хиљаду ствари које треба урадити, хиљаду мисли које вас брину, али вас само једна држи буднима. Вечерас је таква ноћ. Ноћ кад сте будни једино ви, Месец и звезде и још понеки пас. Ноћ кад тело тражи одмор, али ум одбија, јер је превише битно то једно питање.

Да ли за све ово вреди живети?

Ех, обично овим питањем почињу сви они авантуристички романи где главни јунак тражи сврху живота па успут нађе праве пријатеље и своју вечну љубав. Зашто ја не могу тако нешто да урадим? Ах...да... Постоји нешто што се зове реалност. То је јако окрутно место, не бих га препоручила знатижељним пролазницима. Тамо сви журе, испуњавају туђа очекивања и губе себе. Али... ја не желим да изгубим себе. Желим да до краја останем ја, чак иако ће тај крај можда брзо доћи.

Тешко је. Искрено, не знам да ли вреди?! Хоћу да будем јака, тврдоглава, да изађем из кутије, али други то не желе. Све ме вуче назад у провалију шаблона где треба успешно завршити школу, наћи добро плаћени посао у канцеларији и имати породицу. Искључиво тим редоследом. Да, знам, не звучи као толики баук. Али, како све више размишљам схватам да је лакше рећи него учинити.

Одлучила сам да не вреди. Није вредно свих фрустрација ако ћемо, вероватно после тога, и даље бити несрећни. Јесте, данас мноме влада она мрачна песимистична страна која ти свест чупа нит по нит док те не прогутају мрачне мисли.

Ах, зора! Кад пре? Пре само пар минута је била поноћ. Но, добро. Време је за нови дан. Стани испред огледала, намести осмех и иди даље. Ко зна? Можда ће ми неко следеће вече напокон променити одговор. Једва чекам да се то деси!

Мина Дикић, VIII-2

Моја генерација

Неко би се запитао, зашто баш ја од свих ученика шестог разреда, имам ту част да са осталима поделим приче о генерацији 2007/8. Да будемо искрени, не знам ни сама, али има нешто што могу засигурно рећи, а то је да будућност наше земље чини управо та генерација, о којој ће се за стотину година писати књиге. Писаће се о најбољим спортистима, најбржим програмерима и наравно, највреднијим ученицима. За сада, већина говори како су то само наши снови, али ми ћемо свакодневним трудом те снове претворити у реалност.

Када бисмо саставили све ученике наше генерације, добили бисмо једну велику породицу која, на први поглед, дели само годину рођења и ништа више, али није тако. Нама нису потребне речи да бисмо комуницирали, зато што само једним погледом из наших срца излазе најдубље и најскривеније тајне. Старији људи мисле да ми све своје време трошимо на компјутере и телефоне, али не разумеју да управо преко њих можемо да научимо неке нове, занимљиве ствари, сазнамо шта се дешава на другом крају света, као и да без имало потрошеног новца на материјале направимо најсликовитије презентације, које ће нам можда једног дана променити животе.

О нашој, веома чудној генерацији могло би се писати читаву вечност, али би увек постојали детаљи које је готово немогуће ставити на папир. За крај, рећи ћу вам само још нешто:

„На младима свет остаје“.

Дора Стојковић, VI-1

Хајде, свете, буди друг

Живот није савршен, у то смо се уверили. Није ни благ, то смо имали прилике да осетимо на својој кожи. Ми се на то навикавамо временом. Зар вас као мале нису учили правим вредностима? За вас не знам, али мене јесу. Па онда све оне приче, бајке и басне у којима добро увек побеђује, где свако добија оно што заслужује? Зар бајке нису написане по узор на стваран свет или је то само какав би свет требао бити.

Материјализам и површност постају битни фактори сваког друштва, док бити популаран, богат, носити маркирану гардеробу, постају циљеви у животу. Животи постају досадни и почињу се понављати. Толико су слични да се почињу мешати као да се гледају у огледалу. Породице се распадају како трепнеш, док се људи све више повлаче у себе. Више је размажене деце и оних који не поштују старије. На телевизији су убиства, ратови, плачке, насиља, свађе политичара и простака. Нема оних лепих ствари овог света. Људи жуде да купе нешто што је скупо, маркирано, а касније говоре како немају и жале се држави и осталима, док су они сами криви. Сви се полако утапају и копирају оне богате, популарне и лепе. Они не би да буду онакви какви су рођени, онакви какви треба да се поносе собом.

Слушао сам често о прошлим временима, тзв. „бољим временима“. Да ли је тим људима било заиста боље? Зашто је људско друштво толико распасано, зашто свако гледа само себе? Да ли сте некад чули за помоћ? Сви се плашимо. Плашимо се свега сем времена које неумитно тече, док сви покушавају да га стигну. Зато постоји једна тајна, не треба ти ни снага ни вештина, само јасан пут и добра организација.

Огњен Аранђеловић, VIII-5

Децембар

Децембар је месец,
почела је зима.
Нова година ће ускоро,
свако неку жељу има.

Деда Мраз ће ускоро на
на санкама да пође, сваком
добром детету у кућу ће да дође.

Као увек поклоне биће
разноразних, Деда Мраз
никад не долази рукама празних.

Зато уживајмо у хладној
клими, јер Деда Мраз
поклоне доноси зими.

Марија Живоиновић, III-2

Мој омиљени брег

Пахуље ће доћи,
оне дивне ноћи
када падне снег
на мој омиљени брег.

Деца ће доћи,
оне дивне ноћи
када пахуље мале
на мој омиљени брег буду пале.

Санке мале,
као од шале
лете низ мој омиљени брег
када пада снег.

Деда Мраз ће доћи,
ове дивне ноћи,
сада пада снег на мој омиљени брег.

Јана Стефановић, III-2

Зима

Стигла нам је права зима
сва су деца најсрећнија.
Волим зиму, волим снег
а највише санкање.

Кад окупим другаре из краја
забава постаје права
ставим капу, рукавице
правимо грудвице.

Нема зиме без Снешка
и дечијег смешка
То су зимске чаролије
док падају пахуљице.

Лена Радојковић, III-2

Школа

Једном је један ђак трећак пожелео да више не иде у школу. Мислио је да би се онда по цели дан само играо. Не би морао да тражи глаголске одредбе и придеве. А онда се изненада разболео. Прво је кашљао и кијао тако јако да се маца сакрила под кревет. Онда му је постало вруће и само му се спавало. Није му било ни дочега. Чак ни слаткише није могао да једе. А то му је било најтеже. Тако је три дана провео у кревету. Тек му је четвртог дана било мало боље. Али, више му није било до играња. Пожелео је да поново крене у школу. Сигурно се и учитељица забринула. А и друговима је вероватно, недостајао као и они њему.

Тада је донео одлуку: „Никада више нећу одсуствовати из школе“.

Јелена Милошевић Костић, III-4

Ђорђе Павковић, II-1

СРЕЋНА НОВА 2020. ГОДИНА!

У петак, 27. децембра 2019. године у оквиру Пројекта интеркултурна мрежа пријатељства у организацији Силвије Божиновски, професора географије, реализована је радионица ученика наше школе и предшколаца. Уз причу, песму и игру сумирали смо досадашње активности и пожелели Срећну Нову 2020. годину свим људима!

Изложба ученика 4. разреда и њихових учитеља

Школа

Сви ме терају да много учим,
а не знају да се ја
стварно мучим.

Ја знам да је школа важна...
и да морам да научим
рачунања разна...

Али када седнем да учим
та слова мала
мене одједном заболи глава.

Морам да одем код доктора хитно
да ми да неки лек,
јер нећу да останем незналац заувек!

Дајана Стефановић, IV-2

Изложба ученика 3. разреда

Вртић

Постоји једно место лепо ко бајка,
где ме сваког дана води мајка.
Иза тих врата позната лица, дочекају ме
другари и васпитачица.
Свакога дана учимо ново, песмице,
бројеве и понеко слово.
У собици мојој цвета другарство,
вртић је наше малено царство.
Принцезе, маме, ратници, војници,
добре виле и коњаници.
Понеки сликар, песник и лекар
ил космонаут, чак и апотекар.
Шта год пожелим, постајем сместа,
од мог вртића нема бољег места.

Лола Вељковић, IV-1

Разредни час

Почетак петог разреда нас је увео у једну нову заједницу која је постала наша друга породица. Та заједница нам је донела нова познанства која су ускоро постала део наших живота, дубоко закључана у нашим срцима.

Пријатељство и поверење почели смо да стичемо кроз игру и дружење. Са нестрпљењем смо ишчекивали сваки нови дан да угледамо осмехе на лицима нама драгих особа, да делимо тугу и бол са њима, да се радујемо првим петицама али исто тако и да тугујемо због првих јединица.

Дошла су нова лица која су нам у почетку уливала само страх. Сваки предмет друга учioniца и та нова лица, али и нова „учитељица“. Не, није била то више учитељица, већ разредни старешина. Ускоро су сви они нама постали велика породица. Свако од њих је био посебан и занимљив на свој начин али по некада и превише захтеван.

Међу њима ипак најзахтевнији је био разредни старешина али с разлогом, јер је разредном старешини припала част или дужност да нам посвети целог себе. Најинтересантнији су нам постали разредни часови, јер смо кроз радионице сликовито учили шта је то искрено другарство, колике су различитости међу нама и како поштовати те разлике међу људима, како ми мали људи, да утичемо на одрасле да чувају своју околину, да не показују зубе пред слабијима.

Разредни старешина свима нама је ускоро постао и најискренији пријатељ, неко ко је знао да нас заштити када смо били криви, али и да нас награди када бисмо то заслужили. На часовима одељенске заједнице смо научили да смо постали тим који побеђује, тим који се разуме и када ћути, тим који треба чувати као најлепши цвет, заливати га добротом да би нам што дуже трајао. Могли би да пишемо још много тога, а да много тога остане ненаписано. Ово што ћемо на крају написати, рећи ће вам све:

„Од колевке па до гроба, најлепше је ђачко доба.“

Анастасија Ћирковић, VI-3

Анастасија Нешић, VI-3

Животиње као књижевни јунаци

ПАС

Пас је чест мотив многих књижевних дела. Он је симбол верности, племенитости и пожртвованости. За његову појаву у литератури се везује мотив пријатељства. Такав је Динго у причи „Дечак и пас“ Данила Киша, Бак-главни јунак романа „Зов дивљине“ Џека Лондона, Бели Очњак из истоименог Лондоновог романа. Један од омиљених јунака је и Леси, главни лик у роману „Леси се враћа кући“ Ерика Најта.

Илустрације
Исидора Симоновић, VI-3

КОЊ

Коњи су племените животиње, поштоване од давнина. Њихова лепота, снага и издржљивост одувек код људи изазивају дивљење. Међу најпознатијим коњима српске књижевности су: Зеленко-коњ Дамјана, сина Мајке Југовића; Ждралин-коњ Милоша Обилића; чувени Шарац Краљевића Марка, Јабучило-коњ војводе Момчила, опевани у нашим народним епским песмама. Коњ се као мотив често појављује и представља слободу, мудрост и победу.

ВУК

Вук у књижевним делима често представља синоним за интелигенцију, моћ, власт, победу, али га прате и особине попут опрезности, лукавости и агресивности. Позната је прича о близанцима Ромулу и Рему, оснивачима града Рима, које је отхранила вучица. У делу „Аска и вук“ Иве Андрића, стари је крвник овчијих стада. Чест је књижевни лик у баснама. Многе пословице су везане за ову животињу: „Вук длаку мења, али ћуд никада“, „Ми о вуку, а вук на врата“, „Човек је човеку вук“.

Преузето из Клетовог уџбеника „Извор“-редакција.

Јеж који је волео да се грли

Ово је прича о јежу који је волео да се грли. Међутим, кога год би загрлио, осетио би болан убуд. Због тога је кренуо да тражи начин како би могао са неким да се грли. Прво је отишао по савет од меде. Он му је рекао да стави крушке на бодље. То није уродило плодом, јер су крушке падале. Јеж је због тога отишао до мудре лије. Она му је казала да стави капљице росе, па ће убуд бити блажи. Ни то ништа није помогло. Капи росе би на сунцу брзо нестајале. Онда је отишао до сове која га је посаветовала да се обрати Раку Берберину и потражи да му скрати бодље. Послушао је и тако урадио. Више није имао оштре бодље да се брани, али је могао да се грли. Упорност је једна врло битна особина, а потреба за загрљајем је велика код свих живих бића.

Михајло Стевановић, III-1

Мој пас

Мој мали пас
лаје на сав глас.
Ујутру ме буди
кад зора заруди.
Хоће да се игра
врти се ко чигра.
Крзно му је бело
црна му је њушка,
репом маше весело,
док се не ушушка.
Она много воли
кад је неко дирка
зато смо јој дали
право име Мирка.

Лола Вељковић, IV-1

Мој љубимац

Одувек ми је велика жеља била да добијем пса. Та жеља ми се остварила за мој дванаести рођендан.

Тада се испред мене нашла једна бела кутија. Нестрпљиво сам је отворила. У том часу сам угледала једно мало, бело штене. Од тога дана ми је сваки дан испуњен срећом и весељем. Одлучила сам да јој име буде Кими. Она има мале жуте тупе на стомаку и много је мекана. Кими је много одан пас, чак је једном освојила прво место на такмичењу за псе. Зна много команди као што је „седи“, „лези“, „окрени се“ и „чекај!“ Када идем до продавнице, Кими ме радосно прати. Она тачно зна које је њено време за оброк и тада увек стане до своје посуде за храну.

Једном чак када смо ишле до продавнице, у сусрет нам је ишао један већи пас који је кренуо да режи. Кими је исте секунде залајала тако гласно да је тај пас одмах побегао. Тако сам била поносна на њу.

Треба чувати и волети животиње, јер су и оне жива бића и део света око нас.

Магдалена Стојановић, VI-2

Мој љубимац

Зовем се Дуња и имам пса који се зове Гари. Он је мој најбољи пријатељ и са њим обично проводим своје слободно време.

Гари је у нашу породицу дошао сасвим случајно. Почетком пролећа неочекивано је пао снег. Комшија је враћао свог пса из шетње. Међутим, његовог пса пратило је мало, разиграно штене које је једва ходало по дубоком снегу. Након што је комшија ушао у своје двориште, јадно штене се смрзавало и решило да прође кроз капију која је била наша. Када смо видели како је гладно и како се смрзава, нисмо имали срца да га тако оставимо. Гари је добио име по свом изгледу, када је дошао био је сав гарав. Након што смо га купали, видели смо да је он предиван, црно-браон вучјак, али не чистокрвни. Људима је у данашње време битно да имају што скупљег, расног пса. Уопште не брину о осећањима паса, не мазе их, нити им допуштају да се играју. Неки их чак уче да буду борци.

Ми нисмо такви. Нама није битно што не може да усправи уши као прави вучјак. Леп је баш овакав какав је. Наш Гари посебан је из многих разлога. Он обожава игру, никада никоме не би наудио, осим ако смо ми у опасности. Када сам тужна, он то осети, седне поред мене, почне да ми лиже руку и стави главу у моје крило. Он је веома веран и увек брани кућу, чак и од оних паса који су много већи од њега.

Било да сам тужна, љута или срећна, он је увек ту за мене, волимо га и не бисмо га мењали ни за шта на свету.

Дуња Ногић, V-1

Прича једног пса

Откад ме је неки непознат човек одвојио од мајке, лежим у овој малој кутији. Смрзнута сам и гладна, никог нема да ми помогне.

Једног дана једна је црнокоса жена изашла из велике зграде коју гледам данима. Пришла је кутији, подигла ме, помазила и насмејала се. Носила ме је дуго, затим отворила тешку гвоздену капију и спустила на траву. Ту су се одједном појавиле две девојчице. Биле су толико срећне да нису хтеле да се одвоје од мене. Дале су ми храну, купале, мазиле ме. Напокон сам се осећала вољено. Када пођемо у шетњу, посматрала сам остале псе у комшилуку. Њих сам волела, али на њихове сам газде често лајала.

Пробудила сам се једног јутра и добро протрљала очи. Имала сам шта и видети. Моја власница износи из куће неко мало чулаво створење. Примичали смо се једно другом и из тог црног густог крзна пружила се шапица која ме је нежно дотакла. Било је то маче какво сам понекад виђала док сам живела у кутији. Сваког дана биле смо ближе и постале најбоље пријатељице.

Страшно се бојим олује. Једном, док су громови парали небо, у страху побегох од куће. Пролазила сам непознатим улицама и гладовала. Лутала сам градом и чезнула за својим домом. Већ уморна и исцрпљена, после неколико дана, угледах добро познату капију. Каква је то била радост!

Сада, после две године, имам све: удобан дом, газде које ме воле и пријатељицу мачку. Е, ту се придружио још неко. Имам своје штене, умиљато и слатко. Живот у кутији заменила је породица. Срећна сам и задовољна.

Јана Недељковић, V-3

Ена Радуловић, III-1

Испричаћу вам нешто занимљиво

Живот је пун радосних и занимљивих догађаја, који га чине лепим. Један од њих је мени најдражи.

Моја сестра је одувек желела штене, па су родитељи одлучили да јој испуне жељу. Тако једног јутра док је она била са мајком у куповини, ја сам отишао са оцем да узмемо штене. Узели смо једно мало штене различитих шара беле боје. Током вожње кући, штене је цвилело, скакало и изводило чудне плесне покрете. Правило је велики неред, па смо морали да га затворимо у папирну кутију. Стигавши кући одмах смо изашли и сакрили штене иза капије. Када су се сестра и мајка вратили, сачекао их је смешан приказ. Отац и ја јуримо разиграно штене, које је газило и кидало мамино цвеће и бацало га свуда по дворишту. Јурећи га, често смо се сударали међусобно, али нам је ипак било интересантно и смешно. Ово штене је од тада засмејавало целу моју породицу и унело радост у наш дом.

Штене је сада одрасло и даље је несташно, али и срећно у нашој породици.

Лазар Николић, VI-2

Волео бих да будем...

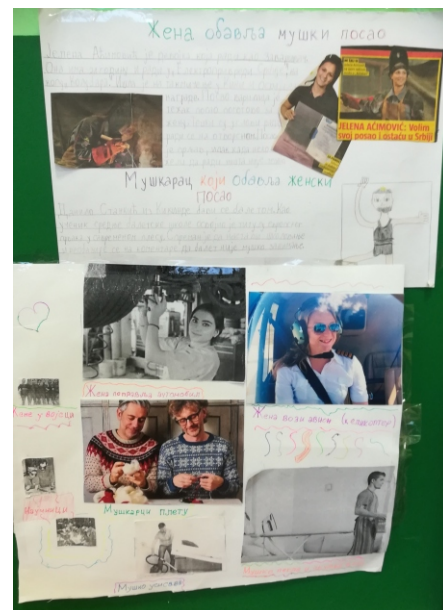
Ја се зовем Вељко и мој животни сан је да постанем пилот.

Када одрастем, бићу пилот војног авиона. Волео бих да авион који ћу возити буде веома брз и леп.

Јурио бих брзином звука док ме јури цела ескадрила непријатељских авиона. Мој други животни сан је да будем славни возач формуле један. Био бих славан и богат. Сакупио бих старе аутомобиле и моторе из целог света. Живео бих у огромној кући на обали, на Хавајима. У слободно време бих ишао на пецање и рођење са ајкулама. Али пошто знам да нећу бити пилот због вида и возач трка, волео бих да будем грађевинац. Не мислим да ја лично градим зграде и куће, него бих имао своју грађевинску фирму коју бих водио са својим паметним братом Матијом. Имали бисмо много машина, нпр. кран, камион, багер, чак и велику машину за бетон. Не би било лоше ни да будем доктор као моја мама. Јурио бих ходницима док ми се бели плашт вијори са слушалицама око врата. Сваког дана бих спасавао животе.

Све у свему, још сам мали и имам времена да одлучим, мада би стварно сјајно било да будем...доктор.

Вељко Здравковић, VI-2

Пано ученика III-2,
учитељице Јасне Вртачник

Шта желим да будем...

Не знам какав ћу бити, нити где ће ме пут одвести, али кад порастем, волео бих да будем доктор.

Када сам био веома мали, размишљао сам о тој теми и од тада сам имао хиљаду жеља. Прво сам желео да будем астронаут који ће први да слети на Месец док нисам сазнао да је то неко већ урадио, те сам тада изгубио сваку жељу да будем астронаут. До четвртог разред сам желео да будем професор математике. Одувек сам имао лош и чудан рукопис и на једном часу српског језика, наставница ми је рекла да пишем као неки доктор. То сам схватио као шалу, али сам временом почео да размишљам о томе и једног дана сам питао оца какав је то посао доктора. Сазнао сам да је посао тежак и одговоран и да изазива поштовање људи којима је помогао. То ми се одувек свидело. Од тада сам знао шта желим да будем.

У будућности себе замишљам као пословног човека у белом мантилу са слушалицама око врата који прима пацијенте у својој ординацији. Пошто сам познат као велики стручњак у некој области медицине, гомила људи покушава да дође до мене. Све је за мене то лепо и највише би ми било драго када знам да сам некоме помогао, а можда и спасио живот. Нисам сигуран какав доктор ћу да будем, то јест којим делом тела ћу конкретно да се бавим, али ми се посао офтамолога чини привлачним.

Знам да посао доктора није лак и да је пут до њега веома дуг и тежак, али се надам да ћу ипак успети у томе.

Павле Михајловић, VI-2

Ојачар

Кренуле су досадне летње кише. Неволјно сам се спремила и са другарицом кренула у шетњу.

Поспано сам гледала испред ногу, шљапкајући по барицама. Одједном је другарица почела да виче: „Дуња, Дуња, ено ојачара! Ухвати се за дугме! Хајде да му из метле чупнемо по коју длаку, то доноси срећу.“ Подигла сам поглед и угледала једног чики који је био обучен у црно одело, са црном капом на глави. Преко рамена је носио конопац са тегом и великом четком. Насмејао нам се и пожелео нам добро јутро. Док нам је давао по неколико длака своје велике четке, приметила сам да су му и руке гараве и црне. Нисам знала ни разумела како то ојачар може донети срећу све до једног дана. На путу од школе до куће почела је да пада киша и дува ветар. Једва сам чекала да стигнем кући и да се угрејем. Када сам стигла, замолила сам тату да наложи шпорет. Запалио је новине и ситна дрвца у шпорету, а дим је почео да излази на све стране и испунио целу кућу. Ватра се угасила. Тата је рекао: „Изгледа да је ојак запушен, морамо да позовемо ојачара да га процара“. Убрзо је стигао ојачар у свом црном оделу и са великом четком. Гледала сам како спретно стоји на крову, док полако спушта четку низ ојак. Затим је кроз један отвор у димњаку кренуо да вади чађ из ојака. Црне честице прашине угаравиле су његово лице и руке. Схватила сам тада зашто је његово одело баш црне боје и увек чађаво. Ојачар нас је поздравио и отишао, а тата је без проблема заложиио шпорет.

Седећи тако поред шпорета и уживајући у топлоти коју је ширио, сетила сам се другаричиних речи да ојачари доносе срећу. Била је у праву.

Дуња Младеновић, IV-1

ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

Змај и принцеза
Ксенија Пајкић, III-3

Шарена птица
Јелена Милошевић Костић, III-4

Ружно паче
Нађа Димић, IV-2

Поглед кроз прозор
Вера Димитријевић, VII-1

Сељак и магаре
Ива Савић, III-3

Клипови кукуруза
Дајана Живковић, III-4

Ветар и Сунце
Хелена Јовановић, III-2

Берба воћа
Радош Јанковић, IV-2

Најуспешнији

Катарина Стојадиновић VIII
Ћак генерације

Лазар Станковић VIII

Софија Тасић VII

Мина Дикић VII

Марија Илић VII

Исидора Мађеновић VI

Ирена Пешић VI

Катарина Барјактаровић VI

Невена Грујић VI

Дора Стојковић V

Данило Димић V

Исидора Симоновић V

Ања Радовановић V

Илија Игњатовић IV

Даница Вељковић IV

Дуња Младеновић III

Павле Барјактаровић III

Нађа Димић III

такмичари

Филип Станојевић
VIII

Исидора Пажић
VII

Кристина Стојадиновић
VII

Анастасија Миленковић
VII

Богдан Живковић
VII

Лазар Стаменковић
VII

Теодора Павковић
VII

Лазар Миљковић
VI

Лука Стаменковић
VI

Богдан Митровић
VI

Меланија Аврамовић
VI

Павле Михајловић
V

Данило Рогановић
IV

Ђорђе Ђорђевић
IV

Анастасија Војиновић
IV

Огњен Стојадиновић
II

Хелена Јовановић
II

Светолик Јозић
II

Андреј Токић
I

Теодора Стојић
I

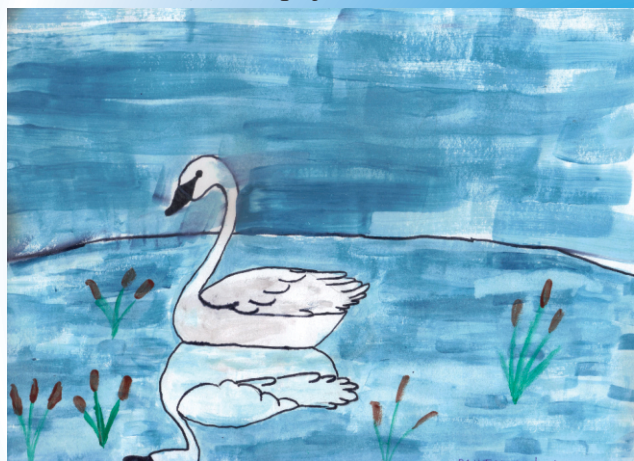
ШКОЛСКА ГАЛЕРИЈА

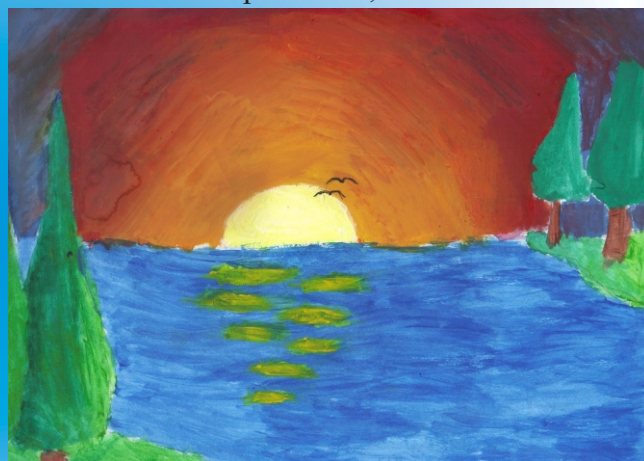
Црвени цвет
Димитрија Маткић, VI-4

Чаробно дрво
Алекса Бранковић, VIII-2

Бели лабуд
Мила Ранђеловић, IV-1

Залазак Сунца
Петра Живановић, VIII-1

Заљубљени кишобран
Лана Стоилковић, IV-2

Добра рода
Николина Недељковић, IV-2

Ђак генерације Катарина Стојадиновић

Признање „Ђак генерације“ прошле године понела је тиха и скромна девојчица Катарина Стојадиновић, добитник многих републичких награда и признања. Уз подршку другова, наставника, учитеља и родитеља, Катарина је од малих ногу развијала своје таленте и за природне и друштвене науке. То да је увек имала све петице не значи ништа у односу на њене успехе који су превазишли форму обичног ђака. Катарина жели да што више научи и напредује. Ми јој желимо да јој је се та жеља испуни и да једног дана то знање на правом месту и примени. Међу многобројним наградама, издвојили смо само прошлогодишње, школске 2018/19.

1. место на Дописној математичкој олимпијади (окружни ниво) и похвала на финалу Дописне олимпијаде, 2. место на финалу Интернет математичке олимпијаде, Учешће на републичком такмичењу „Дабар“ из информатике, 1. место на Општинском, 1. место на Окружном и 3. место на Државном такмичењу из физике (бронзана медаља), 1. место на Општинском, 1. место на Окружном и 3. место на Републичком такмичењу из српског језика, 1. место на Општинском и 3. место на Окружном такмичењу из математике, 2. место на Међународном такмичењу из математике „Кенгур без граница“ (сребрна медаља), 3. место на финалу Међународног такмичења „Кенгур без граница“ (бронзана медаља), 1. место на Окружном и 1. место на Републичком такмичењу из математике „Мислиша 2019“, 1. место на Републичком математичком турниру (појединачни успех). Поред свих ових такмичења завршила је НТЦ програм др Ранка Рајовића и Уроша Петровића. Иначе Урош Петровић јој је омиљени писац и успешно решава све његове загонетке. Воли и стране језике. Поред енглеског и француског које учи у школи учи и немачки језик. Учествује активно у свим школским манифестацијама и приредбама како у основној тако и у музичкој школи. У школи је за све успехе које је постигла награђивана са доста књига и наградном екскурзијом за све ђаке који су постигли успехе на такмичењима. Сваке године је била на пријему код председника Општине Алексинац, као најуспешнији такмичар где је такође, награђивана књигама.

У својој колекцији силних награда са такмичења налази се и колекција златника са ликовима знаменитих личности Србије-поклон Министрства просвете.

редакција

Наша дестинација није место, већ нови начин посматрања ствари

Још од давнина човек је био радознао и имао је жељу за откривањем нових ствари. Сада се то може урадити преко интернета, али мислим да је лепше путујући.

С обзиром да већину пута преспавам често пропустим прави рај, као што су изласци сунца или поглед на неки водопад. Није био такав случај када смо се враћали из Швајцарске. Швајцарска је планинска земља и веома је другачија од Србије. Кренули смо рано ујутру и могла сам да видим зраке сунца који покушавају да се пробију кроз врхове високих Алпа на којима је било мало снега. Након тога ушли смо у Италију на коју ме тренутно највише подсећа велики стадион у Милану. Зове се Ђузепе Меаца, по легендарном италијанском нападачу, и на њему играју два највећа ривала у Италији - Интер и Милан. После пар сати, када сам се пробудила, видела сам водопад и схватила да смо промашили пут. Али, нисмо се жалили јер се тако нешто виђа једном у животу.

Када смо се вратили на прави пут, ујак нас је сачекао у неком месту испред Ровиња. Он је возио мотор који је мени био „врх“, и желела сам да возња траје заувек. То је оставило најјачи утисак на мене. Било је предивно. Возили смо се поред мора и гледали залазак сунца који ни Пикасо не би могао да наслика. Зраци сунца обасјали су море и било је свих боја, од наранџасте до тамноплаве. Плажа је била велика и ракови су тихо ходали по камењу. Ујак ме је питао да, ако желим, он узме свој брод па да разгледамо град са мора.

Е, то је тек био нови начин посматрања ствари!

Ана Милчић, VII-4

Вече на мору

Стигао је летњи распуст, најомиљенији део школске године сваког ђака. Са распустом долазе годишњи одмори мојих родитеља и обавезно летовање на мору. По неписаном правилу годишњи одмор проводимо у Грчкој. Дуго сам чекао, али су дани некако пролазили, па дође и тај дан када смо стигли у омиљено летовалиште. Купање и сунчање су саставни део нашег одмора, али ипак сви више волимо вечери и шетње поред мора. Шетајући градом срећем много људи веселих лица и трудим се да их препознам, јер сам их у току дана виђао на плажи. После неке лагане вечере, обавезно купим сладолед и одјурим на клупу сакривену у дрвореду палми на обали мора. Месец се већ огледа у морским таласима који лагано прилазе обали. Крици галебова који се безбрижно играју са лаганим ветром са пучине ми се чине као најлепша успаванка коју употпуњава шум таласа. У даљини се виде светла малих рибарских бродича са којих се обавезно чује гласан жагор старих рибара. Мирис мора се понекад помеша са мирисом печеног кукуруза, па ме врати из безбрижног сањарења у туристички метеж праћен музиком брзих ритмова. Помало уморан, одлазим у вилу, али са терасе покушавам још мало да посматрам море и удишући мирис, који носи поветарац, упијем сву лепоту морске вечери. Дани на мору брзо прођу, а ја, пун утисака и наоружан стрпљењем чекам следеће лето.

Вук Миљковић, VI-5

Град сунца, бузукија и великог плаветнила

Грчки дух, плаво море, бројне плаже и одличан провод, неки су од разлога што велики број српских туриста сваке године летује на полуострву Халкидики. У који год део да одете, сигурно се нећете покајати, а ја вам препоручујем да не пропустите обилазак очаравајућег града Ханиотија.

Ове године Ханиоти зрачи посебним сјајем. Македонски стил изградње хотела је разлог што ово место привлачи пуно туриста. Мештани се труде да уживате уз топлу добродошлицу и велико гостопримство. Песковите плаже, азурно плаво море и јарко жуто сунце одузимају дах.

Улице су уске и поплочане, ресторани углавном нуде морске плодове и цео град одише стилем седамдесетих. Свуда се чује грчка музика која човека не оставља равнодушним пред сиртакијем или бузукијем. Мирис мора и пријатна температура воде ће вам помоћи да се расхладите и уживате на некој од лежаљки уз неоодољив коктел. Колекционари могу кренути у потрагу за морским сунђерима или неким изгубљеним благом. За оне који воле да пешаче ту су два, такође, задивљујућа оближња града Полихроно и Пефкохори.

Дакле, моја препорука за вашу следећу дестинацију и летовање је Ханиоти. Нема разлога за премишљање! Срећан пут и леп провод!

Кристина Стојадиновић, VIII-4

Моје најдраже путовање

Моје најдраже путовање било је 2019. године на летњем распусту. Научила сам доста о тој земљи и њеним знаменитостима.

До Доминиканске Републике, месту где сам била, требало нам је девет сати лета. Авионом смо летели преко Атлантског океана све док нисмо слетели у место које се зове Пунта Кана. Доминиканска Република острво дели са земљом Хаити. Обе земље имају прелепе корале, које сам и својим очима видела. Била сам фасцинирана. Сваки хотел у Доминиканској Републици био је огроман комплекс од око 40 километара. Доминиканска кухиња је била врло укусна, али су одлично спремали и специјалитете осталих земаља као што су Јапан, Мексико, Аргентина или Шпанија. Доминиканци су веома љубазан народ, увек насмејаних лица. У нашем комплексу смо сваког дана имали неке мале турнире у одбојци, игрице за децу или препреке на води. Море је било прелепо, али су се након олуја накупиле алге које су ту допливале чак из Африке. На летовању сам имала прилику да окусим неко воће које до сада нисам. Упознала сам другаре из разних земаља. Ја сматрам да у животу треба уживати, јер ипак имамо само један.

Анастасија Нешић, VI-3

Конак кнегиње Љубице

Почетком лета 2019. ученици старијих разреда су кренули на наградно екскурзију у Београд. Заједно са наставницима обишли су многе београдске знаменитости. Једна од најзанимљивијих био је „Конак кнегиње Љубице“.

Конак кнегиње Љубице је једна од малог броја сачуваних зграда из времена прве владавине кнеза Милоша Обреновића. Грађен је у периоду 1829–1831, по плановима и под руковођењем Хаџи Николе Живковића, званичног кнежевог градитеља. Замишљен је да буде репрезентативни двор српске владајуће династије Обреновић. Међутим, због близине Турака, кнез Милош је мало боравио у њему. Своју примарну намену Конак је остварио током прве владавине кнеза Михаила (1839–1842), када је служио као његова резиденција.

Након протеривања Обреновића из Србије (1842) зграду су у наредних сто тридесет година користиле и према својим потребама уређивале различите државне институције. Седамдесетих година 20. века управа града Београда одлучила је да зграда Конака, у складу са својим историјским, уметничким и споменичким наслеђем, добије нову намену и постане музеј. После санације и реконструкције зграда је 1980. ушла у састав Музеја града Београда, а у септембру исте године отворена је стална музејска поставка „Ентеријери београдских кућа 19. века“.

Оставили смо Конак за собом и пуни утисака кренули кући.

Дора Стојковић, VI-1

Потера за пејзажима

Волим излете, шетње, обиласке нових дестинација, јер свако ново путовање са собом носи нова искуства.

Обићи свет значи упознати нове људе, обичаје и искуства. Посебно ћу памтити свој први одлазак на море пре пар година. Највише волим да путујем породично, аутом, јер тада можемо стати и изблиза видети нешто што нам је на том путу привукло пажњу. Пред нама је био дуг, кривудава пут и простира се река Морача, којој, чини ми се, није имало краја. Тунели су били на сваком минути вожње, били су ми некако тајанствени, мрачни. Велике стене, камење и провалије уливале су неку дозу страха, а онда као светло на крају тунела блеснуло је огромно плаветнило.

Када сам видела то велико плаво пространство које се стапало са сличном нијансом неба и масу људи који попут мравца миле по обалама дивног Јадранског мора, заборавила сам и стене и камење и провалије. Једва сам чекала да станемо, да отрчим до морске обале и узмем пар капи слане морске воде. Кроз прозор аутомобила видело се као да су се вода и небо утопили једно у друго, а сунце зрацима миловало површину воде. Вода је била плава, бистра и, чини ми се, видео се сваки камен у морском дну. Уживала сам у купању, шетњи песковитом плажом, сакупљању шкољки и надала сам се да ћу баш ја пронаћи ону са бисером. Посматрала како вода заплускује стене. Било је дана када је море било узбуркано и толиком силом је ударало у стене, изгледало је као да су откривали неку тајну. Посебно су лепа јутра. У јутарњим часовима сам седела на обали и посматрала излазак сунца и рађање новог дана.

Тада сам први пут видела лепе, беле галебове, посматрала њихов лет, слушала њихове крике и дивила се брзини и прецизности којом су ловили морске рибе.

Теодора Ђорђевић, VII-3

Наградна екскурзија

Сва деца воле такмичења, јер кад на општинском такмичењу освоје неко од прва три места, она иду на наградно екскурзију. Уједно се, између осталог и због тога и такмиче. Ја сам ове године била на свом првом такмичењу и освојила дуго очекивану награду.

Договорили смо се да ћемо ићи у Београд зато што има пуно знаменитости, музеја и увек привлачних места за нас децу из мањих градова. Београд нам није много далеко, али се мени чинило да путујемо целу вечност. Први наш обилазак била је Ботаничка башта. Дивили смо се разноврсном дрвећу и свежем ваздуху. Комарци су нам једино правили проблем и нисмо могли никако да се одбранимо. Наставница нас је сваког часа ударала да би нас заштитила од њих, али безуспешно. Прошле године Ботаничка башта је обележила 130 година постојања. У пратњи стручних водича обишли смо стаклену башту, отворени простор и Јапански врт. Стаклена башта је постављена још далеке 1892. год. као поклон краља Милана. У њој се чувају и негују егзотичне биљке и има преко 1000 тропских и медитеранских биљака. На отвореном простору смо могли видети дивне примерке Панчићеве оморице, борова, чемпреса. Неки становници ове баште живе преко сто година и од непроценљиве су вредности. Време нам није дозвољавало да се препустимо овој лепоти, па смо кренули даље и стигли до Конака кнегиње Љубице који је у двадесетом веку реновиран и претворен у Музеј града Београда. Зграда потиче из времена Милоша Обреновића. Лутали смо по собама испуњеним црвеним теписима, оделима владара, оружјем и различитим занатским предметима тако да смо могли да замислимо тадашњи живот представника династије и угледних грађанских породица. Наставивши обилазак планираних знаменитости, на крају смо стигли и до Храма Светог Саве-симбола Београда. Овај највећи православни храм на Балкану, споља обложен белим мермером, а унутра испуњен златним мозаицима доминира панорамом Београда и све посетиоце оставља без даха.

Време је пролетело и наша посета главном граду се завршила. Пуни утисака, вратили смо се кући са жељом да и ове године покажемо добре резултате на такмичењима и освојимо овако вредну награду.

Исидора Симоновић, VI-3

Европски дан језика (српски језик)

Обележавање Европског дана језика (26. септембар) на часу матерњег језика ученика 7. разреда протекло је у склопу наставне јединице: Кратке фолклорне форме. Након подсећања на све врсте ових форми, задржали смо се на пословицама. Научили смо да су народне пословице сажето формулисана запажања наших предака о животу, људима и њиховим особинама. Избор смо сузили на оне које говоре о језику. (Лепа реч и гвоздена врата отвара; Добро је говорити, а још боље ћутати; треба само знати кад је чему време; Језик горе посече него мач.)

Пошавши од претпоставке да сваки народ има своје пословице и да их је изразио на свом матерњем језику, уз помоћ сајта Јутјуб и апликације Гугл преводилац, преслушали смо неке румунске, бугарске, француске, јапанске, јеврејске и индијске пословице, а онда покушали да их објаснимо и пронађемо њихове сличности. Закључак је био да су пословице свих народа сличне јер су и запажања о животу, људима и особинама код различитих народа слична. Она животна искуства која их разликују могу се поделити са другим народима комуникацијом, а она је могућа само уз познавање страних језика.

Дакле, језик је ту да премостимо разлике и учимо једни од других. Он је основно средство комуникације, средство којим се исказују и најтананија осећања, жеље и предлози, али и нешто што те одаје и показује ко си. До ових сазнања дошли смо на часу, без претходне најаве наставне јединице и истраживачких задатака како би наши одговори били спонтани, а слика наших вештина изражавања реална. Тако је, нажалост, још један од закључака био и то да се млади све теже, непрецизније, стидљивије и штурије изражавају.

Препорука за лечење овог синдрома је читање, дружење кроз разговор, исправљање својих и туђих грешака, тражење узора у онима који се лепо изражавају. Час је осмислила и реализовала Сандра Ђорђевић, проф. српског језика.

Прослава европског дана језика у нашој школи

Сваког 26. септембра, од 2001. године, у Европи се обележава Европски дан језика. Ове године су то учинили и наставници страних језика (енглеског и француског) у нашој школи. Сlike ће вам, свакако, много боље од речи, дочарати атмосферу која је тог дана владала на часовима, али вредно је помена и то да су наставнице француског и енглеског језика са ученицима I, III, V, VI, VII и VIII разреда имале веома занимљиве активности. Наставница Ангелина Митровић је са ученицима VI разреда радила квиз у коме су се питања односила на познавање чињеница у вези са заступљеношћу различитих језика у Европи и свету, наставница Гордана Миљковић је са петацима састављала прве речи на француском језику које су они научили за ових месец дана, Сања Николић је са VII и VIII разредом организовала језичке игре. Ученици трећег разреда, заједно са својим наставницама енглеског језика, Слободанком Китановски и Маријом Крстев Новак су учествовали у обележавању Европског дана језика. Њихова заинтересованост и радозналост да науче више о разноликости језика у Европи преточена је у садржајне, веселе и поучне постере. Погледајте део атмосфере.

Радост Европе - 50 година

Поводом 50 година Међународног сусрета деце Европе „Радост Европе“, Дечји културни центар Београд издао је Збирку дечјих кратких форми „Радост је ...“ Збирка је преведена на енглески језик, а наша радост је да обавестимо све да су у овој збирци објављене по две кратке форме наших седмака: Данке Ђорђевић и Лазара Саплаковића. Њихова подршка била је Сандра Ђорђевић, предметни наставник српског језика.

редакција

Размишљај о свом језику

Многи турцизми које смо некада користили настали су мешањем нашег и турског језика и културе током њихове петовековне владавине. Са друге стране, данас смо у миру и имамо независну државу, а ипак користимо више страних речи сада, него турских речи у оно време.

Мислим да деца најчешће употребљавају речи из енглеског, јер им је једноставно лакше и природније тако изговорити или се осећају блискије остатку друштва. Такође, задржавају такав облик, јер у српском немају тачно такву реч или зато што желе да задрже аутентичност речи. Овај проблем имају и остале државе и вероватно се делотворније боре против тога. Сиромашење језика је највише присутно код деце и младих људи, али је то чак прешло и на медије који на својим порталима и у новинама (поред латинице) користе исте те речи не би ли показали да су у току са правцима млађег становништва. Желе да привуку пажњу истог, док компаније у своје рекламе неспретно покушавају да целу младалачку културу уметну у снимак од тридесет секунди. Све то узалуд. Јутјуб је одавно постао главни медиј за млађу публику. Проблем би могао да се ублажи када би рецимо Бака Прасе или Јанко уместо хејтера и фанова употребљавали мрзителие и обожаваатеље. Међутим, и када бисмо занемарили чињеницу да се то неће десити, задржавање англицизама у српском језику остало би неминовно.

Матерњи језик је нешто чиме се најбоље споразумевамо са људима уз које смо одрасли и са којима живимо или смо живели. Његове речи некако осећамо, њима пишемо, говоримо, мислимо и сањамо. Сваки народ је привржен свом језику и у њему се осећа слободно. Сваки човек тог народа свој језик учи од рођења и он му даје моћ да најбоље исказе своја осећања.

Језик се мења, хтели ми то или не. Неке су промене лоше, док су неке створене у народу, неутралне, и рутински су део мењања језика – дугог процеса који се не може зауставити.

Лазар Стаменковић, VIII-3

Размишљај о свом језику

- Еј, где си, бфф?
- Ево ме, бфф, што питаш?
- Онк, штр?
- Нт?
- Ниш, хтела сам да те питам как се зове она апл за едитовање фотки.
- Суп, сад ћу да имам више лајкова. Хвала.
- Ннч .

Овако изгледа један мој уобичајени разговор са мојом другарицом. Моји другари би рекли: „Ок, нзм, у чему је проб!“, а моја мајка би се крстила по стоти пут и одржала предавање о скрнављењу говора које ће нас довести до мимике и неартикулисаних звукова пећинског човека. Ко је онда у праву? Зар језик није жива реч коју изговара жив човек. Ја живим у времену које се разликује од времена наших родитеља, родитеља њихових родитеља, времена Вука и Доситеја, времена Светог Саве. Сви су говорили различитим језицима, а ипак се разумели. Српски, славеносрпски, српкословенски и народни. Сваки је трпео промене, критике, иновације. Вуков народни језик су назвали Говором свињара и говедара!?, а то је данас књижевни језик који неке нове генерације мењају, генерације које живе брже и другачије са својим iPod-овима, iPhone-има, таблетицама, IT технологијом. У свету где се све мења муњевитом брзином, говор као да не може да постигне да испрати људску мисао.

Шта можемо учинити и ми за језик, и језик за нас? Мора се неговати у свом књижевном облику и треба да остане углавном такав. Али нисмо ми криви што сте дозволили да нашом душом, телом и мислима овладају неке друге силе. Брзе, шарене, занимљиве, да нас обузму и запоседну. Ви сте нам их гурнули у руке пре него што сте и сами знали како ће се то примити код нас, и сада, када смо вас превазишли, не знате шта ћете са нама овако залуђеним свом том технологијом. Критикујете нас, кажњавате, уцењујете, претите... а данас у парку видех једну маму како своју бебу смирује снимком са Јутјуба на свом најновијем iPhone-у 11. И беба се умири, смеје се, лепо јој – а лепо и мами. Само, немој да се дотична госпођа зачуди када јој беба на матерњем бебењем језику каже: „Мојне, кево, ту кашицу! Дај ону што једе Миљанина беба“.

Какав нам је живот такав нам је језик. Све док будемо ишли на ивентове, а не на скупове; док пренкујемо пријатеље, а не поигравамо се; док се будемо поздрављали са хелоу, а не са здравом, од нашег језика и ћирилице неће остати ни Ш.

Мирјана Тутић, VIII-4

„Уз књигу се лепше и радосније живи“

На јавном часу, одржаном 22.4.2019. ученици петог разреда су представили ток и продукте пројекта „Уз књигу се лепше и радосније живи“ који је реализован у оквиру обележавања Светског дана књиге. Пројекат је реализован на часовима српског језика током марта и априла 2019. Ученици су препознавали поједине ситуације из света књиге у свом животу, откривали поруке и писали приказе. На основу интересовања, на једној од радионица, одређени су учесници емисије у којој су поред водитеља и новинара гостовали и наши познати писци и песници попут Иве Андрића, Десанке Максимовић и Мирослава Антића. Међу многим активностима била је и посета Градској библиотеци „Вук Караџић“ као и школској са намером да се на овај начин ученицима приближи свет књиге. У завршном делу часа ученици и наставници су вредновали успешност часа. Часу су присуствовали учитељи, наставници и стручни сарадници. Аутор овог пројекта је професор српског језика **Славица Марковић** у сарадњи са библиотекаркама **Јасмином Стојановић** и **Весном Илић**.

Новинарска секција

Рад ученика III-2, учитељице Јасне Вртачник

Светски дан књиге - први разред

Ученици првог разреда наше школе су низом различитих активности обележили Светски дан књиге (23. април). Тим поводом су, у оквиру пројектне наставе, организоване радионице на којима су ученици сами стварали и илустровали своје бајке. Такође, креирали су корице за књиге и осмишљавали своје песме и приче. Својим радовима су ученици другог разреда увећали богату ризницу маштовитих постера са којих се осмехују њихови омиљени писци.

Сви ови радови украшавају хол школе.

Рад ученика I разреда

Ђаци прваци посетили градску библиотеку

У периоду од 11. до 14. октобра 2019. године Градску библиотеку посетили су наши најмлађи ученици, заједно са учитељицама: Слађаном Петровић, Весном Ђојбашић и Ивоном Петровић.

„Читалићи“

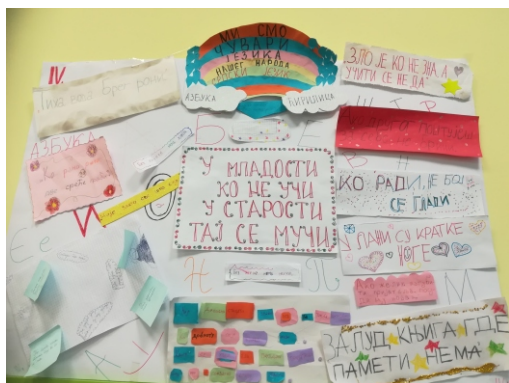
Да су књиге ипак у моди сведоче и примери наших другара „Читалића“ које се с правом могу похвалити резултатима такмичења на свим нивоима у читању. Наш друг, Павле Барјактаровић је на општинском такмичењу освојио 1. место на Републичком такмичењу „Читалићи 2019“, одржаном у Мачкату 25. и 26. маја 2019. године. Хелена Јовановић, ученица 2. разреда наше школе, учитељице Јасне Вртачник, освојила је другу републичку награду. Изванредан утисак оставио је и добио похвалу и наш - Павле Барјактаровић, ученик 3. разреда чија је учитељица Споменка Лукић.

редакција

Књига је мој најоданији пријатељ

Тешко је наћи књигу која ће ти одговарати као и таквог пријатеља. Књизи увек можемо да се поверимо, а и да јој верујемо. Као мала сам јако волела да читам. На тај начин сам развијала машту и богатила речник. Гледала сам свет другачијим очима, из лепшег угла.

Пано ученика IV-1
учитељице Слађане Петровић

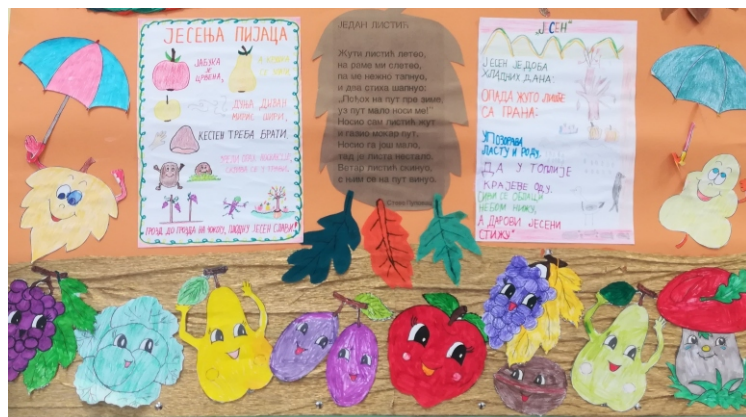
Што сам била старија, то сам све мање читала. Увек ми је недостајало време, али када га је било, могла сам да се вратим назад у свој предивни свет. Читала сам различите књиге и одлазила у замишљени свет поистовећујући се са главним јунацима и преживљавајући са њима и лепе и тешке тренутке. Свака књига је, за мене, имала душу попут човека. Иако имам пуно пријатеља, књига ми је била незаменљиви друг који је сигурно и одано чувао сваку моју тајну. Свака страница је имала чудесну моћ којом ме је мамила да будем са њом што дуже. Научила ме је многим животним истинама и упознала са једним светом којим владају само љубав и пријатељство.

Од свих пријатеља које сам добијала или губила, књига је остала мој најбољи пријатељ који ме никада није напустио.

Елена Милошевић, VI-4

Здрава храна

У оквиру пројекта „Чаробна интеркултурална мрежа пријатељства” у петак, 6. децембра 2019. године реализовали смо радионицу о здравој исхрани. Радионицу су организовале учитељица одељења III-2 (Јасна Вртачник) и учитељица одељења I-1 (Слађана Петровић). Радионицом је руководила др Марина Тењевећ, дечији лекар. Радионица је имала интерактивни карактер, уз пуно дискусија, на задовољство свих.

Рад ученика IV-2, учитељице Оливере Стојковић

Шарена песма

Црвена, жута, црна је љута.
Љубичасте љубичице нежне као трепавице.
Црвена боја ружа, црвена нам љубав пружа.
Бела је увек весела.
Наранџаста боја меда, а плава леда.
Розе није боја за козе.
Жута као сунце сјајно, све жуто је бајно.
Зелена трава а вода је плава.

Катарина Јањатовић, III-1

Чаробна интеркултурална мрежа пријатељства – Пројекат одељења III-2

Да ли сте се некада запитали колико је велики свет? Да ли сте знали да се свет простире на седам континената? Претпостављам да је свако од вас имао прилику да отпутује у неку другу државу. Мало је оних који ће имати прилику да отпутује на други континент или обиђе пуно других држава и упозна се са њиховим језиком, културом и традицијом. Волим да маштам да сам баш ја та која ће обићи цео свет, имати пријатеље широм планете и срушити све предрасуде о другим нацијама и народима.

Овим пројектом покушали смо да кроз различите задатке упознамо неке делове света и заједно са учитељицом Јасмином Вртачник исплетемо чаробну интеркултуралну мрежу пријатељства. Први модул овог пројекта започели смо крајем октобра 2018. године. Бавили смо се проучавањем и повезивањем са другарима из читавог света. Проучавали смо Египат, једну од најстаријих цивилизација на свету. Са одушевљењем смо слушали о фараонима, пирамидама и мумијама. Свако дете је донело нешто о Египту, слику, цртеж, предмет. У паровима смо истраживали и друге земље учеснице у пројекту- Немачку, САД, Мексико, Кенију, Пакистан итд., њихов језик, традицију и обичаје. Посебно смо се радовали када смо се дописивали са ученицима из Македоније и Војводине. Било нам је много занимљиво да читамо писма другара из Македоније пошто је њихов језик сличан нашем. У посети су нам били и другари из ОШ „Десанка Максимовић“ Катун, из села Рсовца. Трудим се да их угостимо и да им боравак у нашој школи остане у лепом сећању. Веома смо били поносни и срећни што смо на крају године имали прилику да правимо јастучиће и пакете и поклонимо онима којима је то потребно.

У оквиру другог модула који је кренуо априла 2019. године проучавали смо наш завичај. Посетили смо завичајни музеј у нашем граду, правили смо плакате нашег завичаја и организовали изложбу старих предмета. Свако дете је донело по неки стари предмет и објашњавало чему је тај предмет служио. На тај начин смо пуно научили о историји нашег завичаја и традицији. У сарадњи са градском библиотеком „Вук Караџић“ проучавали смо наш језик и локализме. Такође смо направили и отпевали „Химну нашег језика“.

Почетком новембра 2019. године почели смо трећи модул који обухвата седам задатака, али мало другачијих у односу на претходне. Бавили смо се стереотима и предрасудама, разговарали о томе шта они значе, како да их превазиђемо и разбијемо и како да их препознамо у литератури. Схватили смо да не постоје женски и мушки послови, да постоје жене војници и фудбалери, али и мушкарци балерине и шнајдери. Била нам је част да угостимо докторку Марину Тењевећ и сазнамо шта је правилна исхрана и развој. Са докторком смо разговарали и о особама са инвалидитетом и обележили њихов Светски дан. На крају смо покренули две хуманитарне акције прикупљања помоћи породицама којима је то потребно.

Надам се да ћете и ви упасти у нашу чаробну интеркултуралну мрежу пријатељства и помоћи нам да кроз игру и дружење откријемо неке нове културе и традиције.

Јована Младеновић, III-2

Дан планете

Широм света се прославља 22.април као Дан планете Земље. Овај празник има за циљ да повећа одговорност људи за угрожавање животне средине и подизање свести о неопходности чувања и заштите нашег јединог дома, планете Земље. Овом пројекту су се прикључили и наши ученици 4. разреда са својим учитељима.

редакција

Моје двориште

Моје двориште ливада цветна,
тамо су сва дечица сретна.
На ораку старом љуљашка виси,
птичица песма, багрема мириси.
Малена куца скаче по трави,
чупави зека из жбуња се појави.
Лежим у цвећу, облике кројим,
најлепше дане у дворишту бројим.

Лола Вељковић, IV-1

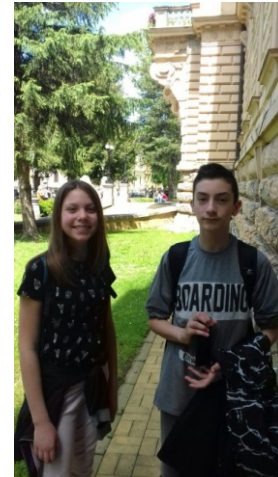
Рад ученика IV-2, учитељице Оливере Стојковић

Алекса Бранковић, VIII-1

Књижевна олимпијада

Захваљујући одличним резултатима на Општинском и Окружном такмичењу два наша ученика 7. разреда, предметног наставника Милице Вилчек, остварила су право да учествују на Републичком такмичењу. Овогодишња републичка Књижевна олимпијада одржана је у Сремским Карловцима, 12. маја 2019. године. Лазар Стаменковић је са 17 поена освојио 3. награду. Одличан резултат остварила је и Мина Дикић која је освојила 14 поена.

Републичко такмичење из српског језика у Тршићу

На престижном Републичком такмичењу из српског језика одржаном 25. и 26. маја 2019. године ученици наше школе постигли су изванредне резултате:

- *Катарина Стојадиновић, 8. разред (предметни наставник Милена Трајковић) са 18 поена и освојила 3. место / награду;
- *Лазар Стаменковић, 7. разред (предметни наставник Милица Вилчек) освојио је 17 поена;
- *Маша Илић, 7. разред (предметни наставник Милица Вилчек) освојила је 16 поена и
- *Мила Дикић, 7. разред (предметни наставник Милица Вилчек) освојила је 15 поена.

Републичко такмичење из физике

На Републичком такмичењу из физике ученици наше школе су освојили две бронзане медаље. Лазар Стаменковић седми разред и Катарина Стојадиновић осми разред, предметног наставника Александре Вуковић. Такмичење је одржано у Кладову од 5. до 7. априла 2019.

Математички турнир 2019.

У суботу 18. маја 2019. године у Београду, екипа наше школе на основу претходно постигнутих резултата учествовала је на Републичкој манифестацији „Математички турнир 2019“ – својеврсном празнику најбољих математичара Републике Србије. Нашу екупу чинили су: Даница Вељковић (4.р), Павле Михајловић (5.р), Меланија Аврамовић (6.р), Лазар Стаменковић (7.р), Катарина Стојадиновић (8.р) и Слађана Петровић, проф. разредне наставе и Наташа Стојадиновић, проф. математике.

Мислиша 3. разред 2019.

14. марта 2019, одржано је Републичко математичко такмичење „Мислиша 2019“.

Ученици 3. разреда постигли су одличне резултате: две треће награде и седам похвала.

III НАГРАДА

1. Димић Нађа, III-2 и
2. Младеновић Дуња, III-1

ПОХВАЛЕ

1. Лукић Дара, III-2
2. Барјактаровић Павле, III-1
3. Живковић Петар, III-3
4. Антић Огњен, III-2
5. Јањић Остоја, III-4
6. Барјактаровић Милица, III-1 и
7. Стојиљковић Лана, III-2.

Браво за ученике и њихове учитеље.

ШТА ЈЕ МИСЛИША ?

Мислиша је национално математичко такмичење за ученике основних и средњих школа (сви разреди), које од 2006. године организује Математичко друштво „Архимедес“ из Београда.

Наш „Основац 45“ други у Србији - додела признања

На престижном Републичком конкурс за избор најбољег школског листа, чији је организатор Друштво за српски језик и књижевност, наш „Основац 45“ добио је другу Републичку награду.

Додела награда обављена је у петак, 1. фебруара 2019. године у Сали хероја на Филолошком факултету Универзитета у Београду, у оквиру 60. Републичког зимског семинара. Са 60. Републичког зимског семинара у Београду, пуни утисака, вратили су се наши наставници српског језика. Четврти пут донели су својој школи награду за школски лист „Основац“, коју је, на свечаној додели у Сали хероја Филолошког факултета, примила уредница Сандра Ђорђевић.

Такмичење у пливању

На Окружном такмичењу у пливању које је одржано 22.11.2019.год. у Нишу, ученице наше школе су постигле запажене резултате и то: Лара Лазаревић VI-4 друго место и Јелена Живоиновић VI-4 треће место, предметног наставника Зорана Јовановића.

РТС Крос

У петак 10. маја 2019, у нашем школском дворишту реализовали смо традиционални РТС крос, који се у исто време одржавао широм Србије. Победници су сви који су на било који начин учествовали у овој манифестацији здравог стила живота – и такмичари и публика и наставници физичког васпитања и учитељи.

Спортски дан - трка и баскет

У суботу 12. октобра 2019, у оквиру Дечије недеље одржане су две манифестације општинског нивоа: (1) Трка за срећније детињство и (2) Баскет. У оквиру трке за срећније детињство изванредне резултате остварили су ученици учитељице Радмиле Живковић (III-3) и учитељице Оливере Стојковић (IV-2).

Атлетика

После одличних резултата на Општинском такмичењу, ученици наше школе су на Окружном такмичењу у атлетици одржаном 3. априла 2019, на стадиону „Чаир“ у Нишу, освојили једно друго и два трећа места:
ДРУГО МЕСТО: Павле Станојковић, VIII-4, у дисциплини скок у вис.
ТРЕЋЕ МЕСТО: Исидора Пајкић, VII-5, у дисциплини 100 м и Алексеј Васић, VIII-2, у дисциплини 100 м.
 Предметни наставници Зоран Јовановић и Душан Пешић.

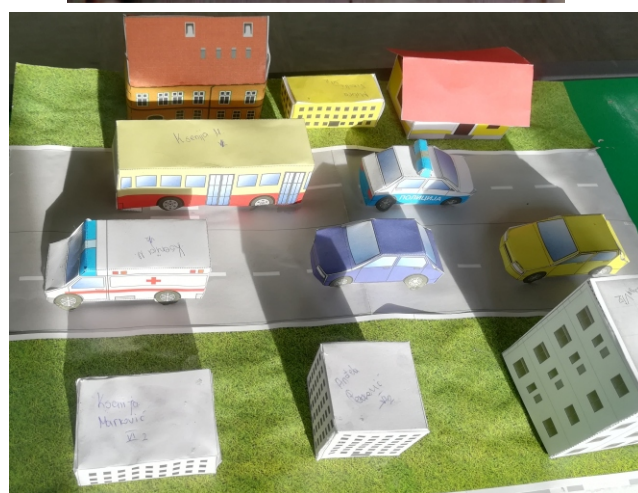
Шта знаш о саобраћају

Општинско такмичење „ШТА ЗНАШ О САОБРАЋАЈУ“ у Општини Алексинац одржано је дана 06.04.2019. године у Основној школи „Вожд Карађорђе“. На такмичењу је учествовало 32 ученика основних школа.

Такмичење се одвијало у две такмичарске дисциплине. Прва је била теоријска провера знања. После завршетка теста, такмичари су прешли на полигон спретности где су возили бицикле, а инструктори из техничке школе су прегледавали тестове. Оцењивање је вршено по кључу који је отворен након што су сви такмичари предали тестове. Бодовање на полигону спретности вршио је припадник саобраћајне полиције Алексинац на врло професионалан начин.

Школа је освојила у екипном пласману прво место, а као награда за прво место била је бицикла. У појединачном пласману имали смо два прва места у мушкој категорији, Лука Нур у старијој групи и Алекса Симоновић у млађој групи и они су за прва места добили бицикле. Милан Божиловић је био други у млађој групи дечака, а Јована Вељковић трећа, за освојено друго и треће место добили су кациге и прслукe.

Тако је школа наставила низ успеха на такмичењу „Шта знаш о саобраћају“.

Безбедност у саобраћају

У среду, 4. децембра 2019, школски полицајац одржао је ученицима 1. разреда, предавање на тему „Безбедност деце у саобраћају“. Главни задатак свих нас је едукација најмлађих, првенствено ђака првака. Најмлађим учесницима у саобраћају су приближена најосновнија правила понашања у саобраћају како би што безбедније учествовали у саобраћају на путу до школе. Предавање је изазвало велико интересовање ђака, уз њихово активно укључивање у дискусију.

Саобраћајна секција са наставником Александром Ранђеловићем

„Бирам француски“

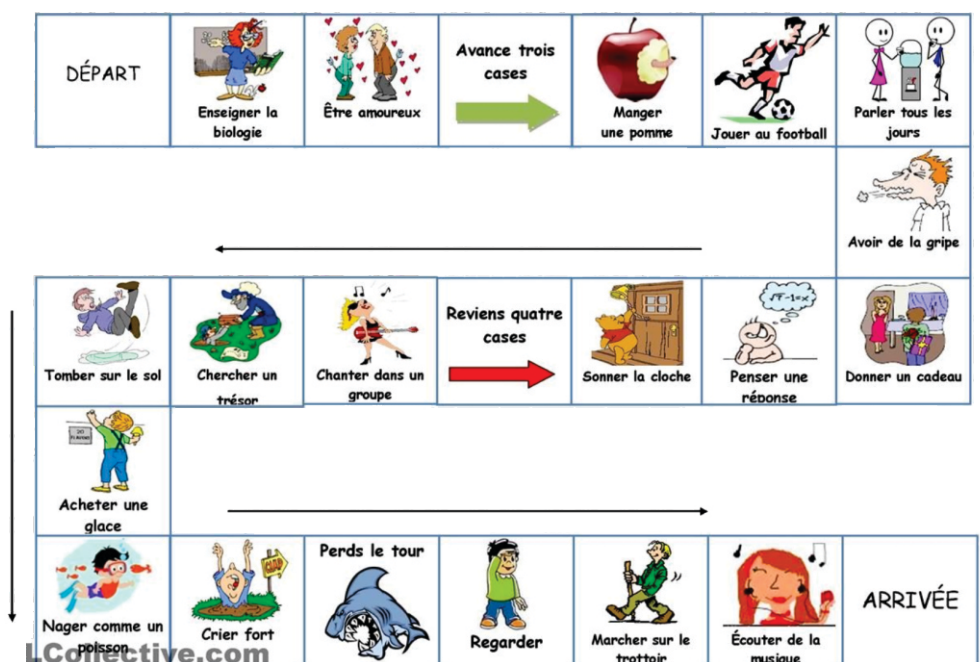
У првој половини априла 2019, у нашој школи је организовано више активности у вези пројекта „Бирам француски“. У оквиру тих активности, ученици IV разреда су присуствовали перформансу који су за њих припремили ученици V разреда. Петаци су певали, глумили на француском, а о француској култури и цивилизацији су причали на српском језику, а онда су четвртаци, у квизу, показали колико су интересантних чињеница запамтили. У музичком делу програма учествовали су и учитељ **Зоран Алексић** и ученик III разреда **Лука Алексић** свирајући гитаре. Учитељице IV разреда **Ивона Петровић**, **Слађана Петровић**, **Весна Ћојбашић** и **Данијела Васева** су помогле у организацији овог догађаја. Све ово су организовале наставнице француског језика **Ангелина Митровић**, **Гордана Миљковић** и **Сања Николић**.

Донација француске амбасаде

Годинама уназад наша школа има изванредну сарадњу са Француском амбасадом у Србији и са Француским институтом. Најновији пример успешне сарадње је реализација мини пројекта крајем 2019. године на основу чега смо добили донацију – дигитално опремање кабинета. Најзаслужнији за ову донацију су чланови Актива наставника француског језика на челу са Ангелином Митровић и Горданом Миљковић. Опрема коју смо добили већ је у практичној примени.

Анастасија Ћирковић, VI-3

Математика није баук

У четвртак 26. децембра 2019. године, одржан је угледни час математике у одељењу VI-4, са темом „Рационални бројеви кроз слагалице“. Аутор слагалица и реализатор часа је Јелена Добросављевић, професор математике. Кроз игру смо решавали једначине, и бројевне изразе и слагали одговарајуће делове слагалица, а на крају часа су помоћу QR кода приступили попуњавању упитника чиме смо повезали решавање проблема, критичко мишљење, забаву и савремену дигиталну и мобилну технологију.

Ово је још један корак ОШ „Љупче Николић“ ка испуњавању свих захтева савременог образовања и васпитања.

С обзиром на време одржавања часа присутни ученици, наставници, стручни сарадници и директор школе шаљу свима поруку „Срећна Нова 2020. година!“ (што је и коначно решење слагалице).

Лара Лазаревић, VI-4

Изванредни резултати наших рецитатора

На Општинској смотри рецитатора, одржаној 26. марта 2019. године ученици наше школе остварили су одличне резултате и изборили право да представљају нашу општину на Окружној смотри рецитатора. Окружна смотра рецитатора одржана је 28. марта 2019. године у Нишком културном центру. Освојили смо два друга места:

- * Огњен Стојадиновић, ученик 2. разреда, у категорији ученика од 1. до 4. разреда и
- * Богдан Митровић, ученик 6. разреда, у категорији ученика од 5. до 8. разреда.

Магдалена Стојановић, VI-2

Победа и похвале

Традиционална манифестација „Пекарски дани“ коју организује Пољопривредна школа „Шуматовац“ у периоду од 16-18. октобра испуњена је била и ове године, као и свих претходних, бројним активностима међу којима је био и конкурс за литерарне и ликовне радове ученика основних школа. Међу мноштвом радова наша ученица VIII-1, Петра Живановић (наставница Бранка Крстић), освојила је прву награду на ликовном конкурс. Похваљени су ликовни радови ученика IV разреда, Филипа Павловића (учитељица Споменка Лукић) и ученице III разреда, Хелене Јовановић (учитељица Јасна Вртрачник).

Причам ти причу где пекарске тајне ничу

Пре првог зрака сунца
док цео гад безбрижно спава,
поспани пекар на посао жури.
Кораца лете, на посао жури.

У другој пећи пече се хлеб,
наслани висок ред по ред.
Румен и врео, лепо мирише,
и расте, расте све више и више.

Ванилице посипа шећерним прахом,
штрудле прво филује маком.
Пите се слажу, прави се бурек,
вредни пекар је свуда и увек!

У пекари се већ дими пећ,
најфиније тесто спремно је већ.
Пекари од њега праве перече,
на радост веселе школске деце.

Пекар је вредан, никад не стаје,
пецива нова стално додаје,
већ су готове и слатке кифле,
и крофне већ су у раф никле.

Нема ту никакве тајне!
Нема магије чудне и сјајне,
само марљивих руку рад
и мало врлине пекарске пећи.
Сваки пекар ће ти то рећи!

Лука Алексић, IV-2

Причам ти причу где пекарске тајне ничу

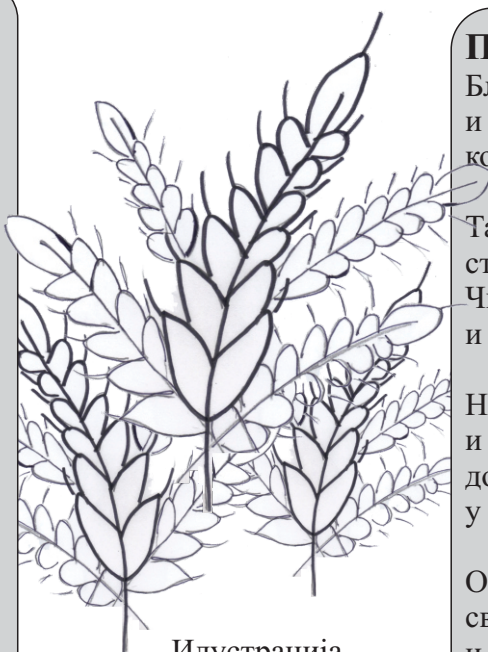
Пекари су ноћни људи.
Док спавамо они вредно тесто
месе,
и док је још вруће,
пакују у картонске кесе.

Пекари се стално зноје
и часове броје, хоће ли
стићи да за славу колач
испеку и домаћина задовоље.

Па да кажем сад и ово:
„Мој је дека пекар прави,
кад год пожелим хлеб ми
прави.“

„Пекарима свака част!“
повикаше ђаци у глас.

Растко Токић, IV-2

Илустрација
Исидора Симоновић, VI-3

Пекарски дани

Ближи се коначно
и тај велики дан
код нас познат као ПЕКАРСКИ ДАН.

Тада ће у граду бити
стварно лудо!
Читаће наше песмице
и биће право чудо.

Најбоља песмица
и аутор мали,
добиће награду
у биоскопској сали.

Обући ћу тада
своје најбоље одело
и прочитати пекарима
ремек-ауторско дело.

Дајана Стевановић, IV-2

Дечија недеља

Од понедељка 7-19.10.2019. године у нашој школи је обележена „Дечија недеља“ низом различитих активности. Сви ученици нижих разреда са својим учитељима допринели су успешној организацији „Дечије недеље“.

Отварање ове манифестације започето је 07.10.2019. године у 11.00 подизањем заставе, и наступом Банета Росића и прослављеног композитора, музичара, забављача и водитеља дуготрајне дечије серије „Музички тобоган“-Миње Суботе. Концерт који је завршен у 13.00 одржан је на платоу Дома културе у Алексинцу.

У оквиру манифестације „Дечији вашар“ ученици IV разреда прикупили су чепове од пластичних флаша у хуманитарне сврхе. Организатори ове хуманитарне акције били су њихови учитељи.

У уторак, 8. октобра у читаоници Алексиначке гимназије жртве породичног насиља, као живи учесници у разговору са ђацима, спровели су идеју „Жива библиотека“. У 11.30 ОМШ „Владимир Ђорђевић“ у Великој сали Дома културе одржала је концерт.

У среду, 9. октобра од 9.00 на стадиону за мале спортове „Таш“ такмичили су се ученици IV разреда из различитих школа Општине Алексинац. Девојчице су се надметале у игри између две ватре, а дечаки у малом фудбалу. У 15.30 деца из Предшколске установе „Лане“ прошетала су испред Дома културе носећи лепе и занимљиве маске, а у 16.00 одиграна је представа за децу (Пу „Лане“).

У четвртак, 10. октобра, ученици су погледали преподневну представу „Стоп насиљу!“ Свој наступ имао је истога дана и плесни студио „Ронде“ у 15.00 испред Дома културе.

Песнички дан био је петак, 11.10.2019. године.

Спортски дан, 12.10.2019. године организовали су професори физичког васпитања у сарадњи са „Црвеним крстом“ у Алексинцу. На стадиону ФК „Напредак“ ученици су учествовали у „Трци за срећније детињство“. Играо се и баскет 3 на 3 на „Ташу“.

„Дечија недеља“ као већ традиционална манифестација завршена је у недељу, 13. октобра, представом „Театра 91“, нашег аматерског градског позоришта.

Деца су уживала у „Дечијој недељи“ и показала велико интересовање и залагање у свакој организованој активности.

:

Дара Лукић, IV-2

Дечији вашар

Поводом почетка Дечије недеље, 7. октобра 2019. године на платоу испред Дома културе учествовали смо на манифестацији „Дечији вашар“. Тим поводом изложбу радова припремили су ученици 4. разреда и учитељи Споменка Лукић, Гордана Симић, Оливера Стојковић и Зоран Алексић.

Дечија недеља

Ове године, Дечија недеља је обележила значајан јубилеј, 30 година Конвенције Уједињених нација о правима детета, најзначајнијег међународног документа у области људских права који се тиче детета. Посебан значај ове године био је посвећен праву на игру, па је и читава Дечија недеља била под слоганом „Да право свако-дете ужива лако“. Током целе недеље организовано је мноштво програма забавног и едукативног карактера. Тако је и наша школа поводом Дечије недеље у школском дворишту организовала манифестацију „Деца су украс света“. Учествовали су ученици сва четири одељења трећег разреда. У оквиру такмичења имали смо различите дисциплине као што су: преношење пинг-понг лоптица у кашичици, трчање у цаку, вођење лопте, преношење балона у пару, набацивање обруча и надвлачење конопца. Све то, улепшале су ритмичке игре које смо припремали заједно са нашим учитељицама. На крају програма ђацима првацима поделили смо бомбоне, а један балон у облику срца, пустили смо да одлети са поруком љубави упућеној свој деци света.

Овај дан је за нас био посебно важан, јер смо својим трудом и ми дали допринос обележавању Дечије недеље. Било је веома забавно и узбудљиво, а ми пресрећни и задовољни, како би требало да буде и свако дете на целој планети.

Хелена Јовановић и
Уна Радојевић, III- 2

Клавир

Већина ученика има нека интересовања ван школе, и ја сам један од њих. Мој хоби је клавир.

У трећем разреду пожелео сам да свирам неки инструмент. Највећи конкуренти били су гитара и клавир. Определио сам се за клавир и уписао музичку школу. Била је то једна од важних одлука. Тада сам већ одустајао од фудбалских тренинга и почињао да тренирам кошарку. Чинило ми се да ће клавир бити додатно оптерећење. Међутим, брзо сам заволео клавир и није ми тешко падало да после редовних часова идем у музичку школу на часове солфеђа и клавира.

Наставница ми је често говорила да сам, иако не вежбајм пуно, одличан и да треба да наставим да се трудим. Почели су и први јавни наступи. Углавном су то били јавни часови у школи и ђачке приредбе. Увек је било мало треме али ми то није сметало да тачно одсвирам свој део.

У понедељак, 2. децембра, у Центру за културу и уметност одржан је концерт поводом дана Основне музичке школе и поводом обележавања 150 година од рођења Владимира Ђорђевића по коме школа носи име. Од свих ученика клавира наставница је одабрала мене да наступим. У првом тренутку сам био изненађен. Нисам био сигуран да могу да се добро припремим. Био сам мало уплашен, али сам једва чекао да дође дан концерта. Вредно сам вежбао и страх је нестао. Чини ми се да сам и у сну чуо мелодију композиције коју сам припремао - „Гоблин“ Едварда Грига.

На дан концерта био сам врло нестрпљив. Дошао сам сат пре почетка да се са осталим учесницима мало загрејемо, да се „усвирамо“ како кажу музичари. Концерт је почео најавом и говором директора. Рекли су ми да ћу бити пети по реду. Мислио сам само на то да не погрешим и да све прође како треба. Кад су ме коначно позвали на позорницу кренуо сам ка клавиру и чуо публику, али их нисам видео. Знао сам да је пуна сала и да ме пажљиво прате моји наставници, родитељи и другари. И онда, све је било готово за трен, тако ми се чинило. Аплауз публике ми је рекао да сам добро одсвирао.

Одједном ми је лакнуло, могао сам да се опустим. Одслушао сам концерт до краја и уживао у музици. Сачекале су ме похвале родитеља и наставнице. Једно дивно искуство за мене и мотив да наставим да свирам и радујем се новим наступима.

Данило Димић, VI-2

Гитара

„Guitar music fest“

Градска општина Медијана у Нишу је организовала прво по реду такмичење из гитаре под називом „Guitar Music Fest“ на коме је учествовало тридесет двоје ученика основних музичких школа из осам градова. Своје представнике имале су музичке школе из Ниша, Алексинца, Лесковца, Краљева, Књажевца, Пирота, Врања и Крагујевца. Ученици су се такмичили у свирању композиција за класичну гитару. Такмичење је организовано у сарадњи са Центром за развој модерног друштва. Освојио сам прву награду за одсвиране две композиције са деведесет једним поеном. Многи ученици наше школе похађају и музичку школу и постижу одличне резултате. Овај хоби ме испуњава и прави је изазов за мене. Овом приликом се захваљујем и мом наставнику гитаре Филипу Алексићу који се потрудио око мојих припрема за такмичење.

Сматрам да треба да буде више таквих манифестација.

Урош Лепојевић, VI-4

Глума

Ово је најнеобичнији дан у мом животу

У животу памтим доста лепих и необичних дана. Било је свачега, за чуђење, али и за дивљење. На мене је најјачи утисак оставила прва премијера моје представе. Волим глуму и то доживљавам као нешто најлепше. Са нестрпљењем сам чекао своју прву представу. Упорно смо вежбали, одлазили на пробе и са великом радошћу чекали Нову годину. Генерална проба је показала да смо спремни. Свануо је и тај дан децембра. Велики постер са називом представе и мојим именом у главној улози ме је чинио посебним. После школе сам отрчао до позоришта, ушао у свој костим тате медведа и чекао да све крене. Светла су се угасила, завесе подигле и сви су чекали да тата медвед испуни њихова очекивања. Дао сам све од себе и знао да ће се упорна вежбања исплатити и на крају је дошао огроман аплауз бајка. Представа је успешно изведена, а ја, попут великих глумаца, стајао сам као победник, уверен да је све испало савршено. Гледао сам у своје колеге, мале глумце и шапутао у себи цео текст, од среће. Све је прошло, остало је само сећање на најсрећнији и најнеобичнији дан у мом животу.

Вук Миљковић, VI-5

У животу сваког човека постоје дани које ће памтити целог живота. Један такав ћу и ја дуго памтити. Било је то када је са Школицом глуме требало да одиграмо новогодишњу представу. Нестрпљиво сам очекивала моменат када ћу са целом групом засијати у пуном сјају. Тај тренутак је коначно дошао. Представа је прошла одлично. Толико смо се уживели у своје улоге да је изгледало као да смо оживели ликове. Након успешно изведене представе следио је громогласан аплауз и сликање са публиком. Атмосферу смо накнадно подigli и пакетићима за малу децу. Представа је била намењена деци која су болесна, а на мене је највећи утисак оставила слепа девојчица која нам је уз помоћ родитеља пришла и рекла да бољу представу није чула. Немо смо погледали и обећали јој нову представу.

Представа је прошла, а ми се растали са жељом да нова представа буде што пре.

Магдалена Стојановић, VI-2

Карате

Ове године догодило ми се пуно лепих догађаја, али од свих тих догађаја један се посебно издвојио.

Поводом педесетогодишњице нашег клуба, добили смо један веома занимљив позив, изненадан и неочекиван. Био је то позив на Светско првенство у каратеу које се одржавало у Београду, на коме је учествовало више од деветнаест земаља. Уз позив је стајао и списак најуспешнијих учесника од којих се, касније, бирају репрезентативци. Тренер је почео да чита имена, а када је изговорио моје име, ја сам била у шоку. Спремали смо се два месеца за то такмичење. Напокон, дошао је и тај дан када смо кренули пут Београда.

При самом уласку, поглед на салу нас је фасцинирао. У центру сале стајао је највећи татами. На сваком записничком столу стајао је по један монитор на коме су приказивани резултати. На свим угловима татамија седео је по један судија. Када смо се пресвукли и чврсто везали своје појасеве, кренуло је загревање и прозивка. У мојој групи су биле двадесет и две девојчице. Било је јако тешко, али захваљујући строгим и тешким тренинзима, успела сам да остварим велики успех. Ушла сам у „Топ 10 најбољих каратисткиња света“. То је за мене и мој клуб био највећи успех до сада. Тренер је од среће заплакао. Наравно, још већу снагу ми је уливала мама која је узбуђено махала са трибина.

Мој главни судија био је Индијац. Сва правила су се објашњавала на енглеском. Било је каратиста из целог света. Кући смо се вратили са највећим успехом у историји „Српске карате уније“. Били смо пресрећни, а осећај да сте светски првак је неописив.

Овај догађај ћу целог живота памтити по смеху, сузама и неизмерној радости.

Исидора Станковић, VI-2

Моји родитељи и ја

Живимо у свету који је окрутан и страхан, али је породица увек ту за мене. Моја мама, тата и брат су моја једина права подршка, мој ветар у леђа.

Мама Марија има плаву косу и браон очи. Уме да буде строга, али је иначе веома ведра, насмејана и занимљива. Тата Иван има браон косу и крупне плаве очи, Он је прави шаљивџија, и са њим никад није досадно.

Мама и тата су ми највећа подршка и када сам срећна и када сам тужна. Ми највише волимо да време проводимо заједно. Није нам битно да ли седимо код куће, гледамо цртани, слушамо музику, играмо карте, ређамо са Ђорђем коцке, нама је најдрагоценије да будемо заједно, да се смејемо и уживамо. Често шетамо градом, идемо у природу, уживамо у цвркуту птица, ветру и заласцима сунца.

Прошле године смо неколико дана били на Златибору, и тамо сам уживала са породицом. Родитељи су се потрудили да нам време буде испуњено и да доживимо нова искуства. Били смо у „Дино парку“, шетали оближњим пашњацима, уживали у златиборском чистом ваздуху... Мама и тата јесу строги када је о васпитању реч, јер желе да брат и ја будемо добри људи. Увек ми кажу да оцене јесу важне, али да је најбитније какав ћу човек да будем. Уче ме да се нађем друговима и другарицама када им је помоћ и подршка потребна, а не само када смо сви задовољни и срећни. Мама, која је професор, каже да се потрудим, ако знам, да на контролном помогнем друговима, али да ме наставници не виде. Прича ми како је кроз све то она прошла, и да су и њој помагали, да се ту види право пријатељство. Имам среће да маму могу да питам да ми помогне око неких предмета, мада она некад и претерује. Зада ми да вежба математiku и физику, и ако знам да решавам задатке. Тада се наљутим, напућим, али ме она пољуби, загрли и каже да ја то знам, и да ћу брзо да решим. Тако и буде.

Тата воли историју и географију, па га интересује шта учимо из тих предмета. Занимљиво ми је када чујем да зна доста чињеница, али ми он објасни да треба да учим са разумевањем, за себе, а не за оцену. Каже ми да знање нико не може да ми одузме, и да је то једино право богатство – знање и васпитање. Понекад се мама и тата љуте због мог лошег понашања, али то није љутња која се изражава батинама, већ разговором и објашњењима. Наравно, ја се тада не дам, не желим да признам да сам погрешила, али, док их само слушам, знам да су у праву. Сваки такав разговор се заврши загрљајем и пољупцем. Понекад будем и кажњена, али схватим да сам крива, и трудим се да не поновим грешку.

Мама стално прави слаткише и сланише, а ја волим да јој помажем. То је наше време, направимо лом у кухињи, али га заједно средимо. Онда долази време за спорт са оцем и Ђорђем. Тада се у дворишту не зна да ли играмо кошарку, одбојку или жмурке. Важно је да се чују смех и писка.

Када нисам код куће, мама ме често зове да провери како сам, и да ли је све у реду. Ја се љутим због тога, али она као да ме не чује, наставља са питањима да ли ми је хладно, да ли сам јела, јесам ли уморна, да ли сам обукла доњу мајцу... Кажем јој да претерује, а њен одговор је увек исти: „Бићеш и ти мајка, видећеш.“

Моји родитељи су моји заштитници, који ме чврсто држе за руке, и труде се да ме изведу на прави пут. Често се запитам чиме сам заслужила да се оволико жртвују за мене, а онда схватим да их волим највише на свету, и да им тиме узвраћам за све.

Ања Бојковић, VI-4

Чудан догађај

Ја сам једна веома размажена особа. Верујем да је то зато што сам дуго била јединица. Сваког дана ми је било досадно, па сам досађивала мајци и оцу. Требало ми је друштво.

Пошли смо на првомајски излет у манастир Раваница. Имала сам само пет година. Била сам гладна, жедна и уморна, тј. било ми је досадно. Мама ме је узела за руку и повела у разгледање. Било је мало људи, али пуно ситних бубица које су ме нападале и нервирале. Болеле су ме ноге од шетње. Мама ми је нешто објашњавала и причала о неким легендама, али мени је било досадно. Прошле смо поред цркве и хтела сам да уђем унутра. Ту су ми увек биле занимљиве слике по зидовима. Питала сам се како су људи успели да насликају слике по плафону јер било је веома високо. Видела сам неке људе како пале свеће, па сам хтела и ја. Угледала ме је једна монахиња и пошла према мени. Подигла ме је у наручје и почела да ме учи шта треба да кажем: „Ја се зовем Софија Станковић и желим да ми Бог да срећу и здравље“. Погледала сам је бледо и занемарила њене речи. Запалила сам свећу и рекла: „Ја се зовем Софија и желим да ми мама роди брата или сестру да ми више не буде досадно.“ Била сам веома тврдоглаво и самоуверено дете. Мама је тада почела да плаче, а ја нисам знала да је она то већ дуго желела. Важно је да се то ипак, десило.

Добила сам малог досадног брата. Сада га не волим толико и стално се свађамо, али верујем да ћемо, када порастемо, бити веома сложни, волећемо се и помагати једно другом.

Софија Станковић, VI-5

Брђанка

Има један парк у граду
склониште од градске буке
спас од жеге, ту у хладу
наћи ћемо без по' муке.

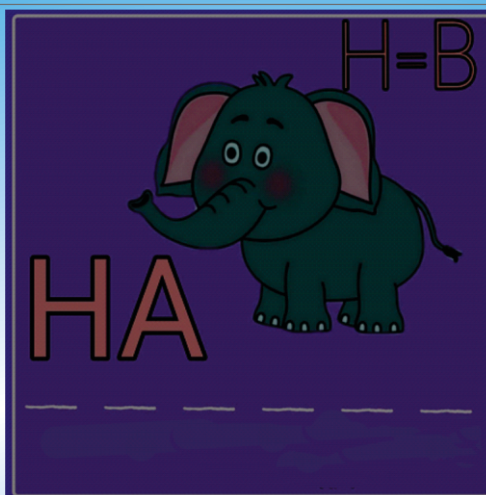
Брђанка се тај парк зове
зеленило, четинари,
спреман за шетаче нове
ништа његов мир не квари.

Љуљашка и клацкалица,
вртешка и клупа чека
срећна, ведра, дечја лица
жељна дружења и смеха.

У парку се многа деца
играју и трче, јуре,
а њихове баке, деке,
никуда се баш не журе.

За паркове људи кажу
да су плућа сваког града,
зато децо, хај'мо, хај'мо
у паркове одмах, сада!

Теодора Вељковић, IV-1

Мозгалице

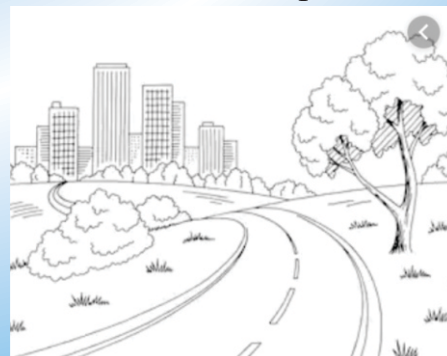
10 рибица је затворено у акваријуму.
2 су потонуле, 4 отпливале, а 3 угинуле.
Колико их је остало?

Два човека играју шах. Одиграли су пет партија
и сваки је победио три пута. Како је то могуће?

Шта пролази кроз градове и поља,
а никада се не креће?

Отац и син заједно имају 66 година.
Отац има година колико и син,
само са обрнутим редоследом цифара.
Колико година има отац, а колико син?

0123
456
789

Страницу уредила
Теодора Павковић, VIII-4

Свечана академија поводом Светог Саве, 27. 1. 2019.

Програм реализовали Милица Вилчек, проф. српског језика и Сузана Михаиловић, наставник музичке културе

Ускрс у боравку

Активности организовали учитељи Слађана Милошевић и Душан Живадиновић

Дан отворених врата

Програм припремило разредно веће будућег првог разреда: Слађана Петровић, Ивона Петровић, Весна Ђојбашић, Данијела Васева и Сузана Михаиловић, наставник музичке културе

Дечија недеља

Прво место за дечаке 4. разреда у малом фудбалу

Добродошлица првацима

Приредбу приредило разредно веће 4.разреда (Споменка Лукић, Гордана Симић, Оливера Стојковић и Зоран Алексић)

Најуспешнији такмичари

